

Kina vil investere \$10 mia. i opførelse af teknologi-by i Tanger, Marokko

26. mrs., 2017 – Marokko har underskrevet en aftale med det kinesiske rumfartsselskab Haite om at bygge en industri- og teknologi-by til \$10 mia. i nærheden af Tanger. »Med navnet Mohammed VI Tanger-tek, til ære for Marokkos konge, bliver byen en 2.000 hektar stor udvikling, der kan rumme 300.000 mennesker, og med et mål for industri, der skaber 100.000 jobs«, rapporterer *Global Construction Review* i dag.

»Den planlagte teknologi-by bliver opdelt i zoner, der specialiserer i sektorer for rumfart, automobiler, telekommunikation og andre sektorer. Målet er at tiltrække så mange som 200 transnationale selskaber, af hvilke mange vil blive kinesiske, som er tiltrukket pga. Marokkos nærhed til de europæiske markeder. Der vil komme finansiering hen over de næste 10 år, som vil komme fra Haite, den marokkanske private bank BMCE og den marokkanske regering«, rapporterede *GCR*.

Marokkos minister for industri, Moulay Hafid El Alamy, der deltog ved underskrivelsesceremonien, sagde, »regeringens strategi var at efterligne Kina ved først at blive en industrimagt, før udviklingen af sine videnskabelige, teknologiske og finansielle sektorer, rapporterede det fransksprogede, marokkanske nyhedssite, *Lesiteinfo.com*«, skrev *GCR*.

Det er åbenlyst, at planen er, at Marokko skal være Kinas port til Nordafrika. »Mellem 2011 og 2015 steg de kinesiske, direkte udenlandske investeringer i Marokko med 195 %, med en stigning på 93 % alene mellem 2014 og 2015. Siden da er tingene blot fortsat med at accelerere. Den kinesiskbyggede, 952 meter lange Kong Muhammed VI-bro (der er en del af den 42

km lange, udvidede Rabat-ringmotorvej) blev åbnet i juli, og i november 2016 blev Kinas Chint Group Corp. valgt til at bygge et 170 MW solenergi-værk. Desuden mødtes marokkanske myndigheder med China Railway i december for at diskutere byggeriet af en multimilliard højhastigheds-jernbaneforbindelse mellem Marrakesh og Agadir, rapporterede *Global Risk Insights* i dag.

Foto: Rabat: Marokko har underskrevet en aftale med det kinesiske rumfartsselskab Haite om opførelse af en 'industriby' nær Tanger, som vil rumme henved 200 kinesiske selskaber.

Der er to systemer i verden: Det Amerikanske System vs. Det Britiske System. Leder; LPAC Internationale Webcast, 24. marts, 2017

Jeg tror, vi meget klart kan sige, med en omskrivning af den store statsmand fra det 19. århundrede, Henry C. Carey, at to systemer er stedt for verden. Det ene er det Amerikanske System, og det andet er det Britiske System. Vi befinder os i et fuldt optrappet opgør; et opgør, som Lyndon LaRouche har været engageret i, i mere end 40 år, men som nu har nået et afgørende punkt. Som vi diskuterede i mandags, så har

præsident Trump eksplicit torpederet den britisk-amerikanske, 'særlige relation', med sin afvisning af at tilbagevise den påstand, at GCHQ var involveret i aflytning af medlemmer af Trump-administrationen efter valgene i november. Udenrigsminister Tillerson har netop været på besøg i Kina, hvor han eksplicit sagde, at USA og Kina vil udforske en »win-win«-relation; så vi vil få en win-win-relation med Kina, til erstatning for den særlige relation med Det britiske Imperium. Og, hvad der er meget vigtigt, så har præsident Trump, i løbet af denne uge, gjort sig selv til den første, amerikanske præsident siden præsident McKinley[1], der eksplicit har nævnt det Amerikanske Økonomiske System som den økonomiske model, som han søger at anvende i det nuværende USA. Det sagde han, ikke kun ved én lejlighed, men ved to forskellige lejligheder.

Matthew Ogden: God aften. Det er i dag den 24. marts, 2017. Jeg er Matthew Ogden, og dette er vores udsendelse fredag aften på larouchepac.com. Med mig i studiet i dag har jeg Paul Gallagher, økonomiredaktør for *Executive Intelligence Review*; og via video har vi Michael Steger, et ledende medlem af LaRouchePAC Policy Committee, fra San Francisco, Californien.

Jeg tror, vi meget klart kan sige, med en omskrivning af den store statsmand fra det 19. århundrede, Henry C. Carey, at to systemer er stedt for verden. Det ene er det Amerikanske System, og det andet er det Britiske System. Vi befinder os i et fuldt optrappet opgør; et opgør, som Lyndon LaRouche har været engageret i, i mere end 40 år, men som nu har nået et afgørende punkt. Som vi diskuterede i mandags, så har præsident Trump eksplicit torpederet den britisk-amerikanske, 'særlige relation', med sin afvisning af at tilbagevise den påstand, at GCHQ var involveret i aflytning af medlemmer af Trump-administrationen efter valgene i november. Udenrigsminister Tillerson har netop været på besøg i Kina,

hvor han eksplicit sagde, at USA og Kina vil udforske en »win-win«-relation; så vi vil få en win-win-relation med Kina, til erstatning for den særlige relation med Det britiske Imperium. Og, hvad der er meget vigtigt, så har præsident Trump, i løbet af denne uge, gjort sig selv til den første, amerikanske præsident siden præsident McKinley[1], der eksplicit har nævnt det Amerikanske Økonomiske System som den økonomiske model, som han søger at anvende i det nuværende USA. Det sagde han, ikke kun ved én lejlighed, men ved to forskellige lejligheder.

Vi begynder dagens udsendelse med to korte klip af disse to taler, hvor præsident Trump diskuterer det Amerikanske System, ved navns nævnelser. Det første klip er fra begyndelsen af hans tale i Louisville, Kentucky; hvor han citerer Abraham Lincoln, Daniel Boone og Henry Clay, grundlæggeren af det Amerikanske, økonomiske System. Her kommer klippet:

Trump: »Vores første Republikanske præsident, Abraham Lincoln, blev født her i Kentucky. Det er ikke så dårligt. Den legendariske pioner Daniel Boone var med til at kolonisere Kentucky. Og den store, 1800-tals amerikanske statsmand, Henry Clay, repræsenterede Kentucky i USA's Kongres. Henry Clay var tilhænger af det, han kaldte det Amerikanske System; og han foreslog told for at beskytte amerikansk industri og finansiere amerikansk infrastruktur.«

Ogden: Dernæst deltog præsident Trump i en fundraiser for den Nationale Republikanske Kongres-komite, og brugte størstedelen af sin tale til at diskutere det Amerikanske System endnu en gang, såvel som også den historiske anvendelse af det Amerikanske System; inklusive Abraham Lincoln og andre præsidenter. Vi afspiller to korte klip fra denne tale:

Trump: »Jeg har kaldt denne model, den model, som I har iagttaget, den model, der har skabt så meget værdi, modellen for at bringe jobs tilbage og for at bringe industri tilbage; jeg har kaldt det for den Amerikanske Model. Det er det system, som vore grundlæggere ønskede. Vore største,

amerikanske ledere – inkl. George Washington, Hamilton, Jackson, Lincoln – de var alle enige i, at, for at Amerika kunne blive en stærk nation, må det også være en stor, vareproducerende nation; må tjene penge. Den Republikanske partiplatform for 1896 – for mere end hundrede år siden – erklærede, at beskyttelse (protektion) og gensidighed er tvillingemetoder i amerikansk politik, og går hånd i hånd. Vi har situationer, hvor andre lande har nul respekt for vores land – har I for resten lagt mærke til, at de er begyndt at respektere os meget? Rigtig meget. De pålægger os 100 % skat på nogle ting – 100 %; og vi pålægger ikke dem noget som helst. De vil gøre det umuligt gennem regler for vores produkter at blive solgt i deres land; og alligevel sælger de rutinemæssigt deres produkter i vores land. Det vil ikke fortsætte. Ordet gensidighed; de gør det, vi gør det. Hvem kan klage over det? Stor forskel. Vi taler store, store dollars, for resten. Denne platform fortsatte med, 'Vi fornyer og understreger vores troskab over for politikken for protektion som bolværket for amerikanske, industriel uafhængighed og som fundamentet for amerikansk udvikling og velstand.'«

»Vores første Republikanske præsident, Abraham Lincoln, kørte sin første kampagne for offentligt embede i 1832, da han var blot 23 år gammel. Han begyndte med at forestille sig, hvilke fordele en jernbane ville bringe hans del af Illinois, uden nogensinde at have set et damplokomotiv. Han havde ingen idé om det; og dog vidste han, hvad det kunne være. Tredive år senere underskrev han som præsident den lov, der byggede den Transkontinentale Jernbane; som forenede vores land fra hav til hav. Stor præsident; de fleste mennesker ved ikke engang, at han var Republikaner. Er der nogen, der ved det? Mange mennesker ved det ikke; det må vi opbygge lidt mere. Lad os bruge en af disse PACs (Political Action Committee). Disse PACs, man ved aldrig, hvad pokker der kommer fra disse PACs. Man tror, de er venligtsindede. Selvom den bedste annonce, jeg nogensinde har haft, var én imod mig fra Hillary; den var så god, at jeg sagde, 'Jeg håber, hun bliver ved med at køre den

annonce'.

»En anden stor, Republikansk præsident, Dwight Eisenhower, havde en vision for en national infrastrukturplan. Som officer i hæren efter Første Verdenskrig gik han med i et militært land, der trekkede tværs over landet til Stillehavskysten. De rejste langs Lincoln Highway, det hed dengang Lincoln Highway. Rejsen begyndte ved Det Hvide Hus' sydlige plæne, ved et monument, som i dag kendes som 'Zero-Milepælen'. Ved I, hvor det er? Turen gjorde et stort indtryk på den dengang unge Eisenhower. Mere end tre årtier senere, som præsident, underskrev han en lov, der skabte vores store, inter-delstats-jernbanesystem; som atter forenede os som nation. Tiden er nu kommet til, at en ny Republikansk administration, i samarbejde med en Republikansk Kongres, vedtager den næste store infrastrukturlov.«

Matthew Ogden: Han fortsætter med at sige, at vi må drømme lige så stort og dristigt som Lincoln og Eisenhower. Det var et kort uddrag af en meget længere tale for den Nationale Republikanske Kongres-komite; men vi er her for at indgå i en diskussion med jer, det amerikanske folk, og med administrationen, om de afgørende principper, der er fundamentet for det Amerikanske Økonomiske System. LaRouchePAC har en meget enestående autoritet på dette felt, for det har været Lyndon LaRouche, der, hen over de seneste 35-40 år, har været den førende person, der har været fortaler for en tilbagevenden til det Amerikanske Økonomiske System.

Før vi går videre, vil Paul [Gallagher] forklare lidt nærmere om baggrunden, så folk ved, hvad det Amerikanske System rent faktisk er.

Paul Gallagher: Jeg vil først komme med en iagttagelse, som først blev gjort af Lyndon LaRouche i sin første rapport – han så begge disse fremlæggelser af Trump – og det er, at Trump ikke siger disse ting for en politik fordel. Han taler om specifikke ting i det Amerikanske System, der grundlæggende

set er ukendte for hans Republikanske tilhørere i det ene tilfælde, og til hans store publikum i Kentucky i det andet tilfælde. Han siger ikke, »Ophæv Obamacare« eller andre samtaleemner, der skaffer politisk fordel. Men i stedet instruerer, underviser han lytterne; i det ene tilfælde, en stor gruppe af den amerikanske befolkning, og i det andet tilfælde, Republikanske aktivister og fundraisers. Han underviser dem i noget, som de bogstavelig talt intet ved om; så der er ingen politisk fordel her. Han siger disse ting, fordi han virkelig mener det; fordi han mener, at dette er den politik, som USA bør [have]. Dette anti-britiske Amerikanske System, og sådan blev det beskrevet af den store økonom, som var Lincolns økonomiske chefrådgiver, Henry C. Carey. Sådan blev det beskrevet af Carey, som det Amerikanske System; i hele verden – ikke kun i det unge USA, men i hele verden – i opposition til det Britiske System, som indtil da havde domineret og styret verden finansielt og økonomisk. Dette var en ny måde at organisere en nations økonomi for først og fremmest at frembringe hurtigt, teknologisk fremskridt; især inden for vareproduktion og inden for erobring af fremskudte grænser inden for infrastruktur, som jernbaner og kanaler, der strakte sig dybt ind i landets indre; havne, der kunne rumme en flåde og en handelsflåde, der kunne konkurrere, og sluttelig endda overgå, de tilsvarende britiske flåder. Og, hvad der er meget vigtigt, noget, han kaldte for »En interesseharmonik«; noget, der er så fuldstændig fremmed for de politikker, som Trump nu blander sig i. At interesserne hos, på den ene side, de ansatte arbejdere, med hensyn til fundamentalt fremskridt, er identiske med interessen hos deres arbejdsgivere; at der er en »interesse-harmoni« imellem dem. Og for det andet, at der er en interesse-harmoni i det, vi er begyndt at kalde »win-win« mellem nationer, der i fællesskab investerer i nye infrastrukturplatforme, i nye rejser til Månen, i nye rejser til Månens bagside, og i videnskabelige eventyr, der ikke tidligere er foretaget; at disse virkelig udgør et interessefællesskab. En fundamental interesse i disse to nationers befolkningers fremskridt, og at der ikke er nogen

geopolitisk modsætning mellem disse nationer i det tilfælde, hvor de følger denne form for udviklingspolitikker.

Det Amerikanske System have altså tre grundpiller i det 19. århundrede, eller ansås at have tre grundpiller; og disse tre grundpiller var, anvendelsen af protektion af nationale industrier, som præsidenten talte om. Protektion og gensidighed inden for handel, for at sikre, at vareproducerende industrier kunne udvikles. For det andet, anvendelsen af national (statslig) kredit i form af en statslig bankpraksis (nationalbank) – som den blev opfundet af Alexander Hamilton – for at drive nationens økonomi frem mod nye fremskudte grænser for varefremstilling, for teknologi, for videnskab, ved at yde det, som lokal og privat kredit ikke kunne yde, gennem statslig bankpraksis. Og for det tredje, anvendelse af denne regeringsmyndighed til rent faktisk at frembringe de mest avancerede forbedringer internt i landet – som vi i dag kalder infrastruktur – og ligeledes frembringe en reel harmoni – en overensstemmelse – mellem interesser, eller en ramme, inden for hvilken der kan være harmoni mellem interesserne hos både de ansattes og deres arbejdsgiveres bestræbelser. Og ligeledes [en harmoni] mellem USA og andre republikker; så Monroe-doktrinen var også en del af det Amerikanske System på det tidspunkt, hvilket betød, at USA ville gøre, hvad der stod i dets magt som en ung nation, for at blokere for de Britiske og Franske Imperiers forsøg på at overtage kontrollen over unge republikker i Sydamerika i særdeleshed; og ved at blokere for dette, ville det muliggøre en gensidig fordel og udvikling mellem de sydamerikanske republikker og Amerikas Forenede Stater.

Disse elementer var *fantastisk* succesrige. Selvom præsident Trump sagde, ophavsmanden var Henry Clay – meget vigtig med hensyn til lovgivning, og mht. at kæmpe for dette i Kongressen – men ophavsmanden er faktisk Alexander Hamilton. Man kan f.eks. læse denne vidunderlige og store bog af James G. Blaine, der var udenrigsminister. Han var tæt på at blive

Republikansk præsidentkandidat i 1880, og han var mangeårigt medlem af Senatet. Hans bog, der handler om det 19. århundredes økonomiske historie i USA, og som han kaldte *Twenty Years of Congress*, handlede i virkeligheden om 80 år af hele Amerikas økonomiske historie. Når man læser denne bog, ser man, at han i detaljer forklarer, at, når disse principper for det Amerikanske System var lig med den amerikanske regerings og den amerikanske nationaløkonomis principper, så blomstrede økonomien. Og når de ikke var, især i perioden fra midten af 1830'erne og frem til Borgerkrigen, f.eks., hvor Nationalbanken blev frataget sit charter og blev ødelagt af Jackson; når principperne ikke var, så var resultatet finanskaos, panikker, økonomiske sammenbrud, ubegrænset import og mangel på amerikansk eksport. Og sluttelig, som det kunne forudses, opbrydningen af nationen i en borgerkrig; hvor præsident Lincoln måtte genetablere det Amerikanske Økonomiske System, som præsidenten (Trump) nævnte, at han gjorde, i processen med at vinde krigen for Unionen og samle nationen igen.

Anton Chaitkin, der har skrevet historiske artikler for *Executive Intelligence Review* og LaRouche-bevægelsen, har ligeledes i *endnu* større detaljer dokumenteret og forklaret, at det Amerikanske System var *enormt* succesrigt mht. dette lands fremskridt. Og når dets principper blev opgivet, kom vi ind i alvorlige vanskeligheder, både politisk, militært, økonomisk, finansielt – meget alvorlige vanskeligheder. Det er absurd at antage, at disse principper skulle være ophørt at være sande – disse principper for økonomi skulle være ophørt at være sande, på et eller andet tidspunkt i løbet af det 20. århundrede, og dernæst forsvandt. Det er ekstraordinært, at præsident Trump nu siger, at det er principperne – selv om I, de amerikanske borgere, i det store og hele ikke engang ved, hvad de er eller hvad de betyder – dette er de principper, på hvilke vi igen kan gøre dette land stort, som han hele tiden siger.

Det er en ekstraordinært vigtig indgriben, og det bringer omgående frem i forreste linje de seneste 50 års økonomi i det Amerikanske Systems tradition; den herskende, og næsten eneste, og ganske bestemt den mest berømte økonomi i det Amerikanske Systems tradition i de seneste 50 år, Lyndon LaRouche, der har bearbejdet disse principper til en moderne form (LaRouches Fire Love).

Så kan vi gå i gang.

(Her følger resten af webcastet i engelsk udskrift):

MICHAEL STEGER: Okay, I can follow that up, I guess. I think what Paul just laid out is very critical to grasping the potential this Trump administration represents. One of the biggest problems we have right now in the American population is the outright treason of this Obama faction, this British faction in American politics. Much of what we just presented from Trump's speeches I would recommend people going back to them. There's also the speech he made over a week ago at Willow Run Airport near Detroit, where not only does he call for a second industrial revolution – the first being the one that Abraham Lincoln launched in the middle of the Civil War, which was consolidated by the 1876 Centennial Exposition – he also referenced this in his February 28 Address to a Joint Session Congress. But he also calls for having faith in the American worker, American companies, and to have faith in foreign nations who built factories in our land – really, clearly, opening up the door for the questions of China, Japan, and other nations to rebuild the

U.S. manufacturing base that's so desperately needed.

And that's what I think is so important about this political situation, one the media is not presenting at all. So we have to make a breakthrough. People have to get a sense of what President Trump is presenting in this perspective, and to recognize other moments when the American System was applied both by Hamilton, by Lincoln, by those following in Lincoln's tradition like Grant and McKinley, also Franklin Roosevelt. It was interesting in that speech, Matt, that he presented in Washington, D.C. to the Republican Committee dinner on March 21, he does make a very clear reference to FDR. He references a child born in poverty with dreams in its heart, waiting. He says the waiting is over, the time for action is now, which is a clear reference to the kind of urgency that Franklin Roosevelt came into the Presidency in 1933, to address the economic depression.

OGDEN: The other explicit reference that he makes right after that Franklin Roosevelt reference is John F. Kennedy. He says "Now is the time for New Frontiers," which was the Kennedy phrase, and looking forward into space, the exploration of space, and these are the kinds of dreams that a child born today can realize in the future – a new era of optimism.

STEGER: The American people are absolutely ignorant of any of this at this point. Largely the media, regardless, left,

right

Fox News, CNN – it's all right now either outright treason or just intellectually stupid, incapable of understanding what's actually taking place; that there is a revival of this political

tradition. It's the one that the modern Democratic Party was based on from Franklin Roosevelt and John Kennedy, and that Obama

destroyed. It's now being revived by Donald Trump against outright ideological opposition throughout most of the Republican

Party, as we see with this disastrous health care bill put forward by Paul Ryan, Wall Street, and the health insurance companies.

One, they're just not aware of it. The second part, which is

where this actually comes from. What did Lyndon LaRouche actually

revive? Lyn made a unique discovery. It wasn't just simply a historical redevelopment or re-finding of this American tradition, referenced by Lincoln, McKinley, and others. Lyn made

a fundamental advancement to the entire sense of what this American System was. He was able to situate it in a higher conception of scientific thought. That's not surprising, because,

as Lincoln and others made these advancements in the United States, the profound scientific revolutions especially in Germany, by people like Carl Gauss, Bernard Riemann, the Weber brothers. There were major advancements, then, later, by Einstein, that opened up a scientific era of advancement and development that mankind had never seen before. This was partly

unleashed by Franklin Roosevelt with the Manhattan Project, to unleash the power of the atom, as Eisenhower captured, and the Atoms for Peace project.

In the wake of that, Lyndon LaRouche recognized that

these

basic conceptions of scientific advancement had not yet been applied to economic thought, in the way that they needed to be.

In having recognized a unique discovery of economic science, in

that process, he revived this American System. That unfolded.

There was a process of rediscovery of these principles that Paul

just laid out. What Lyn has done in presenting, just a few years

ago now, the Four Laws, the four new laws, if you look at this document, it's stunning. The Four Laws, as they're stated in a positive statement, are clearly rooted in Hamilton, Lincoln, Franklin Roosevelt, and John Kennedy. They're clearly rooted in

the American System. In an article you wrote recently, Paul, the

first step, obviously, is the Glass-Steagall. Tax reform, health

care? These things are total diversions from addressing the real

economic crisis the country faces: to stop this collapse of lifespan, to shut down this drug epidemic, to get the American people working. The Glass-Steagall, and a launch of this kind of

infrastructure development and a national bank, are absolutely key.

But then, in the broader sense of the Four Laws, is that

higher question of principle. That's really what's key, because

history does not work by parts. Economy does not work by parts.

It's a question of a domain of principle that is unified uniquely

within the powers of the human mind. That is that great

scientific tradition of Cusa and Kepler, Gauss and Riemann. It's this conception of actually acting upon history effectively. Because as the questions of the Glass-Steagall are raised – and Paul, perhaps you can say more because there is an ongoing discussion of this – the questions of the National Bank have yet been raised, and that's absolutely key. We've got to get a way of increasing the credit towards this development project, because we are unable to turn to the current banking system. Wall Street is {incapable}, both philosophically and I think financially, of really making the investments necessary to get this nation moving again.

This higher characteristic of the principle of the discovery is essential to the change in the historical process. As Mr. LaRouche has said, President Trump does seem to capture this. The people around him certainly don't. But it's {obviously} clear that there is practically {no one} in Congress who understands this. Otherwise why would they have paid heed for so long to President Obama's absolute treason to the country and its people? You see it in Paul Ryan's failed leadership in the House today.

If we're going to have a revival of this American System foundations, unlike during the 19th Century, when these characteristics of a sense of the unique nature of mankind were still somewhat understood; Lincoln captured them in his love

of Shakespeare, and the recognition of Shakespeare's strategic importance. But today there's been a loss of the actual principle nature of mankind acting in the universe. That's what we have to ultimately address. The process of the Laws, or the policies, are not simply things that you will adopt and expect to function. You must recognize you're establishing these institutions of Glass-Steagall and the National Bank with a commitment towards infrastructure and scientific advancement; but they ultimately have to be governed by a re-awakening of this higher creative principle.

I would say, very clearly, this American System is one of the highest expressions of that renaissance tradition coming out of Europe to found a new world, to develop a new culture and society, and to now develop it. It's clearly on that basis – and Matt, I think you might have more to say on this – that with the revival of this tradition, both the Lincoln tradition of the Republican Party, the Franklin Roosevelt and Kennedy tradition in the Democratic Party, the United States is more than capable of creating a relationship among Russia, China, and the United States that not only eliminates the British Empire once and for all, but does really establish a new human species on this planet. I think that discussion that Trump has now introduced, with LaRouche's Four Laws, really makes that more possible and more feasible than I think any of us had imagined just a few months ago.

GALLAGHER: This is a bombshell for members of Congress of both parties, if they're listening; because if you take Glass-Steagall, for example, the restoration of which Lyndon LaRouche has made a {sine qua non} of restoring the American System of economy now. In earlier times, when the American System was understood, both as an anti-British, anti-City of London economic system, or means of organizing the government and the economy, when it was understood in that way, the direct connection between restoring Glass-Steagall, establishing a national credit institution, a Hamiltonian National Bank, investing in the most advanced infrastructures, such as national high-speed rail systems, reviving the deep-space human exploration; the connections among these things would be relatively self-evident to an American System spokesman, not necessarily even a great thinker of that system like Henry Carey, but a spokesman like James G. Blaine in the government and in the Congress. It would be immediately evident to them now that these are all part of one policy; that when you talk about Glass-Steagall, you're talking about returning the part of the banking system on which the nation is driven in economic progress, you're returning that part of the banking system to the definition of banking of Alexander Hamilton, who didn't confront Glass-Steagall, but he did confront all manner of what today we would call wild investment banks, hedge funds posing as government banks, posing as banks speculating in government debt, and so forth. And Hamilton established the dominance of the model

of what today we call a commercial bank, whose purpose it is to connect the savings of the nation, by lending, to the hands of those, as he said, who can make the most productive use of it. That was the function of a bank; that was the need for proliferation of banks; and clearly that was the need to have a national bank whose purpose was to provide the credit which these individual local banks were incapable of providing; and also the direction for investment of that credit so that a transcontinental railroad would emerge where it had previously seemed impossible on any continent to make such a world-spanning transportation corridor. Those things would be directly connected in their mind; so those who were fighting for Glass-Steagall in the Congress would simultaneously, naturally be fighting for the creation of a national Hamiltonian bank to do what Trump is groping towards – these trillions of dollars of investment in new infrastructure. And they would naturally be fighting for the expansion and revival of the space program as a deep space human exploration program; and these other things would come together for them. Whereas now you find many people who simply regard Glass-Steagall as something to prevent another 2008 collapse; something which is merely a kind of a prophylactic that keeps banks from committing crimes of speculation and from bringing down the economy. Well fine, it is that; but it is the doorway to making the American economy work according to the principle of the American System before. As President Trump

does

have absolutely right, it has been functioning on absolutely opposite principles to the American System; especially for the last 40 years, especially in the period known as complete globalization after the collapse of the Soviet Union.

Especially

in the period in which real harmony of interests manufacturing employment in the United States has gone away and left behind it

despair, drug addiction, constricting life expectancies, and general impoverishment of what was the American System that worked for us through the period of Roosevelt and Kennedy.

So, that's where LaRouche has uniquely been able to express

this over the last nearly half a century; that you're really talking about one impulse for human progress and an impulse that

is international. It brings together nations, because fundamentally over whole continents, over the Solar System even,

nations have the same expansion and progress objectives; and therefore, if they work together on them, they have a harmony of

interests. This is what now is coming from the Chinese Belt and

Road Initiative, which in turn ultimately came from Lyndon and Helga LaRouche and their work.

OGDEN: I would like to say something on that directly.

This is President Trump at the Kentucky speech; he said "For too

long, our government has abandoned the American System." I think

that's clearly stated. We've been engaged in an educational campaign, a fight in the United States to educate the American people and to educate the American leadership on what the

American System is. I pulled this out, we can go to the Four Laws, which is obviously what we're talking about: Lyndon LaRouche's Hamiltonian economic program for the present moment.

But I pulled this out; this is a pamphlet from 2012. We named it

"Platform for a New Presidency; the Full Recovery Program for the

United States"; and I can tell you, because I was involved in writing this, that we intentionally made this a nonpartisan document, because this wasn't for the Republican Party or for the

Democratic Party. This was for the United States; to establish a

completely new economic policy for the running of the United States. In this pamphlet, we had an entire case study of the history of the application of the American System; which went through Alexander Hamilton's creation of the national bank and his "Report on Manufactures", which is a very important part of

this. It went through John Quincy Adams; and then let me read you one quote here, and tell me if this sounds familiar. "It was

in the election of 1832, right in the middle of the fight over the national bank, that Abraham Lincoln got his start in politics. Lincoln was 22 years old; and his platform was Henry

Clay's American System, a revival of the Hamiltonian program."

We quoted this perhaps apocryphal quote, but I think it's very apropos from Abraham Lincoln's campaign speech in 1832: "I presume you all know who I am. I am humble Abraham Lincoln.

My

politics are short and sweet, like the old woman's dance. I am

in favor of a national bank, the internal improvement system, and

a high protective tariff."

Anyway, we went on to elaborate how this was applied over the coming 50 years; McKinley, Franklin Roosevelt, even John F Kennedy's program. But this is something that has been the substance of the LaRouche movement's campaign to educate the American leadership, and to create a new cadre of American leadership in the United States. What you said, Paul, about how just because it's called the American System does not mean it's somehow exclusively American; this was called the American system because it was explicitly in counter to the British system, as it was originally conceived. We fought the American Revolution against the British Empire. The British Empire applied a system of colonialism and enforced poverty and slavery on the world. We fought a revolution against that; Alexander Hamilton created a new system – this was the American System. The mission was to give this system to the world; so over the course of the 19th Century, countries around the world began to emulate the American System in order to use those economic principles to gain their independence from imperialism. Some of the well-known cases: the case of Friedrich List, a German economist; the case of Irish economist Arthur Griffith, who used Friedrich List's ideas in their fight for independence. Very important in this case is Sun Yat Sen; the founding father of modern China emulated Abraham Lincoln's model of government and of economics. So now when we're talking about creating a new win-win cooperation with China; building the New Silk Road; turning this into a World Land-Bridge economic platform. This is the return to the fight

of the last 200 years to spread this American system; the Hamiltonian system around the world, to free mankind from the British Empire once and for all. That's how it has to be understood. So, we're not talking about some kind of nationalistic American-exclusive system; we're talking about something which nations around the world can apply and share and use as the basis for a new paradigm of win-win relations among countries.

GALLAGHER: When Hamilton was developing the American System and was known by Washington to be fighting for a government with capabilities, a government with strength; not with eternally broad responsibilities, but with strength to carry out the responsibilities that it had. At that time, he was attacked on the idea that if you were for a strong government, you were for the employers, you were for the wealthy. Now, we have the inverse in contemporary party warfare, where it's assumed that if you're for a strong government, you're for the poor; and you think the only thing government really does other than national defense is to give things to the poor in order to equalize them with the wealthy. In other words, oppose the employers. These ideas indicate just how striking it is, for President Trump at this point, to reintroduce this idea with everything involved in it, including the harmony of interests. And when he speaks to unions, who tend to support him, and did during the campaign, as Mike indicated in Detroit to industrial workers; that harmony

of interest is definitely part of what he is conveying to them. The same thing is true in terms of trade; but without getting into that in detail, that seems to be the aspect of the American System on which President Trump has the most developed ideas, has the greatest emphasis. Trade, reciprocity, get American exports. This is considered complete heresy and not even worth discussing by London-educated economists and all of their imitators today; but in fact, it is true that reciprocity – if you start with the potential idea of tariffs and you negotiate reciprocal elimination of the tariffs in the context of countries jointly investing in their mutual development – that you wind up not with a system necessarily of high tariffs at all. But rather, with a system in which there is mutual investment in the most important projects of economic progress and infrastructure development in both of those countries; as well as manufacturing development in both of those countries. It is not absurd; the alternatives that are thrown out about how you can run as large a trade deficit as you want, it doesn't matter because the bigger your trade deficit, the more direct investment you will get into your country; as if that was some sort of automatic built-in stabilizer. These arguments, in fact, have no basis; and the purpose of a government with strength at this point, as Hamilton outlined it, is to be able to make those kinds of critical investments and win-win agreements among countries. And also

investments domestically, which bring the progress back; bring the manufacturing capabilities back at a higher level. Bring the scientific and technological capabilities back into industry and make it work.

Even though we're not seeing President Trump equally develop all aspects of the American System in the way he's presenting and fighting for it, Lyndon LaRouche has; and has put it in the form of these Four Laws that have to be taken not only by the United States, so that there is a real opportunity there to shape this policy. That's what we've got to fight for. We're doing it with major international conferences – there's another one taking place in Europe today; in a couple of weeks in New York City, a very important one with a lot of international speakers on the subject of making international the New Silk Road global infrastructure investments that were initiated through China, and making this into a platform of progress in which the United States is going to join. That's how we're pursuing this, but we have an opening to shape, as you said in the pamphlet, the policy of the Presidency; and that's the most important thing. It's not the policy of the Republican Party or the Democratic Party; but the policy of the Presidency as Hamilton already identified that as key to the American System when others wanted America to

not

even have a President. They wanted it to just have a legislature like poor old Ireland and other republics.

OGDEN: I think you can see that people are beginning to get inspired – even members of Congress. There was the signing of the NASA authorization budget at the White House on Monday, I believe; and it's the first NASA authorization in seven years, which is unbelievable. Obviously, there's much more that needs to be done; but people are inspired. One of the members of Congress said, just as Americans remember that President Eisenhower was the father of the interstate highway system, with your bill signing today and your vision and leadership, future generations will remember that President Donald Trump was the father of the interplanetary highway system. So, I think that's an appropriate comment for the 100th anniversary of space visionary and pioneer Krafft Ehrlicke's birthday, which we're celebrating today and we've been celebrating this whole week.

But this is not a view toward the past. Right now, it's a time of action; it's a time of – as President Trump said in that speech – this is the time when great deeds must be accomplished.

It's a vision; it's a question of where does mankind go next? What are the frontiers of discovery? What are the frontiers of exploration? Absolutely, not only the development of a modern economic platform for the planet, a transportation and energy platform like we're talking about with the expansion of the New Silk Road into the World Land-Bridge; that must be done. But

the expansion of mankind into becoming an interplanetary species and the abiding principles which Alexander Hamilton developed with the founding of this country, were not simply principles merely for the 18th Century; they were not principles merely for the 19th Century.

The nature of principles is that they exist and they are eternal. And principles of economics – as Lyndon LaRouche has developed them in his modern application of this American System, as you were saying, Michael – require that mankind continue to progress and to push the envelopes of knowledge and to push the envelopes of progress. Where does that take us today? It takes us into space. There's a very good reason why Mr. LaRouche's Four Laws economic document begins and ends with the idea of mankind as an interplanetary species beginning to explore and colonize the Solar System and beyond. This is the identity of mankind; and economics begins and ends with what makes mankind unique as a species. So, Michael, maybe you want to say a little bit more about that, but I do think as we look at what Lyndon LaRouche's role has been on the record over the last 40 years as the leading modern spokesman of the American System of economics.

I have a few books here – these are props: {The Political Economy of the American Revolution}, published by the LaRouche movement; {The Civil War and the American System; America's Battle with Britain 1860 to 1876}, Allen Salisbury, published by the LaRouche movement; {Friedrich List: Outlines of the American

System of Political Economy}. These are just a few selections of the books that have been published over the last 30 years as part of the LaRouche movement's educational campaign on the principle of the American System.

GALLAGHER: Make that 50! At the time that these were being published in the 1970s, they were, in fact, since the turn of the 20th Century, the first significant publications on the American System that had appeared anywhere.

STEGER: That comes to my final point, which is that Lyn's put a lot of emphasis on the very clear revival of Alexander Hamilton; that he really was the founder of this as a conception. I think it's also very clear that if this is going to be successful today, given the very complex world we're living in Before I get to that point, let me just say we haven't touched on it and I think it's important. This is why there is a coup attempted against Donald Trump; this is why there is an outright attempt to overthrow him and prevent him from even taking the Presidency. And at this point, to try to impeach him or force him out by assassination or other means; because there is this threat of this revival. But if we're going to make this New Paradigm work, you can't ignore the discoverer. The damage done by continuing to ascribe Isaac Newton with the discovery of gravitation has done great harm. Even with Einstein's attempt to

end that insanity, there's still a great harm done to the scientific thought of mankind to think that Isaac Newton's statistical version of gravitation was the nature of its discovery. There has to be a revival of Lyndon LaRouche. The members of Congress, the policy centers in this country and the world must look to Lyn's ideas over these 50 years to understand the means by which we implement this higher conception of economics known as the American System. It really was Lyn's discovery which made the basis for its revival in the first place. So, I think a full exoneration is more than due; but I think a full implementation of Lyn's writings and ideas is absolutely critical, and are really the outright objective of any patriot of this country. It is to acknowledge Lyn's role and his discovery in setting the foundation of not only the building of our country, but what we see internationally with this New Paradigm.

GALLAGHER: You mentioned at the beginning, 34 years ago this week, that President Ronald Reagan adopted an outline of policy – namely the Strategic Defense Initiative – which had been developed and circulated internationally by Lyndon LaRouche. At that time, virtually no one knew what he was talking about; I remember I got to make my one and only appearance on a national television morning news show on the basis that I had some idea – which came from LaRouche – of what Reagan was talking about. But it was admitted in many places later on that that initiative

by Reagan led to the collapse of the Soviet Union; it led to the development of fundamentally new technologies which are still revolutionizing areas now. Now you have a situation 35 years later; another American President is taking up what over the past half-century only LaRouche has developed. President Trump has all sorts of errors and faults and warts and so forth; yes he does. But don't imagine for a minute that the British spear-headed attempt to get rid of him as President is not for this exact reason, and has nothing to do with policies of health care, or even for that matter, connections with discussions with the Russian ambassador. It has to do with the fact that this was such a tremendous break, even with all of Trump's shortcomings in many regards, this thrust of his which was already implicitly visible when he was running for office and immediately as he was being inaugurated; this was such a tremendous break with the deleterious policies of finance and economics of the last half century, the so-called "globalization" era, that there was an immediate vitriolic response from the standpoint of British finance and spreading from there to the European elites and so forth, into what has now made the Democratic Party leadership of the United States, into virtually a McCarthy-ite mob for reasons that they don't even understand. They're looking for Russians everywhere; is there a Russian listening to me in this room today? It has become like McCarthy; it is the height of irony that it's the Democratic Party leadership which is doing this, and they don't even understand – most of them; Obama being one exception – why it is that they are trying to railroad Trump

in

this McCarthy-ite fashion. It's because of the potential of exactly this type of American System of economics changing the whole world.

OGDEN: Sure; if you want to talk about Watergate, the Watergate here is the Obama administration listening in and spying on an incoming Presidential administration as part of its enemies list to try to bring down a President. We can get into a lot more details on that, but everything that has come out during the course of the hearings in Congress this week and what Chairman Nunes had to say and so forth; this is a political fight beyond what we've seen in our lifetimes.

I want to say in conclusion, we have the responsibility to continue to educate and to continue to lead. Obviously, Lyndon LaRouche's economic authority here is unparalleled; and it's the required authority on the table right now, internationally as well as nationally. We have opportunities, but nothing is determined; nothing is final, nothing is concrete. So, we're putting the link on the screen right now; this is the newest pamphlet, which is now being published by LaRouche PAC, which is titled "America's Role in the New Silk Road." The next step for the Trump administration will be to officially enter into this Belt and Road Initiative, which China has invited the United States to be a part of. There is a summit coming up in China in the beginning of May, which President Trump should personally attend; and should make very clear that he is accepting the

Chinese invitation to become a part of this New Paradigm. We had the beginning of this with Secretary Tillerson's trip and his affirmation of the win-win principle in his meetings with Xi Jinping. We are looking forward to the bilateral summit between Xi Jinping and President Trump which is scheduled hopefully for some time in April. This is first and foremost; and then we have a petition which we're continuing to circulate on that question.

This is available for you to sign at lpac.co/sign4laws. This is a petition on win-win cooperation and the implementation of Lyndon LaRouche's Four Economic Laws here in the United States.

We ask you to sign that and to circulate it; and become an active part of changing history.

So, thank you very much Michael for joining us over video today; and thank you to Paul for joining me here in the studio.

We have all the material that you need on the LaRouche PAC website to educate yourself on what the American System is and the application of the American System today on the international scale. So, we encourage you to explore all that material; visit the LaRouche PAC website; and sign up and become a member of the LaRouche Political Action Committee. So, thanks for tuning in; and please stay tuned to larouchepac.com. Good night.

[1] Se EIR-Tema-artikel: »Londons mord på McKinley lancerede et århundrede med politiske mord« , af Jeffrey Steinberg og Anton Chaitkin.

**POLITISK ORIENTERING den 23.
marts 2017:**

**Trump vil genoplive
Hamiltons, Henry Clays
og Lincolns “Amerikanske
System”**

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

'Europa' er i færd med at

blive irrelevant for Balkanlandene

20. mrs., 2017 – EU og dens institutioner er hastigt i færd med at miste deres tiltrækning for Balkanlandene. Dette blev kun alt for tydeligt under EU's udenrigspolitiske repræsentant Federica Mogherinis nylige rundrejse i området: Makedoniens præsident Gjorge Ivanov gjorde det klart, at han ikke havde store tanker om hendes ideer for, hvordan områdets problemer skulle løses. Hun blev pebet ad, da hun talte for det serbiske parlament, og i Bosnien ønskede de tre præsidenter for de tre etniske hovedgrupper ikke at føre en længere samtale med hende, men mødte hende blot til et formelt møde og fotografering. I Kosova ville Mogherini træde til som mellemmand i de inter-etniske konflikter, men disse brød ud igen, umiddelbart efter hendes afrejse.

De nye partnere for Balkanlandene, der er blevet desillusioneret over EU's »Europa«, er Kina og Rusland, og selv Tyrkiet og visse arabstater er begyndt at investere i reelle økonomiske foretagender og infrastruktur. Arabiske investorer er i færd med at bygge et helt nyt kvarter i Serbiens hovedstad, Beograd, og tyrkiske investorer spiller en førende rolle i tekstilsektoren i det sydlige Serbien. Selv i Kroatien, der i øjeblikket synes at være områdets mest pro-europæiske land, vil Ruslands Sberbank måske træde til for at redde landets største handelskæde for fødevarer, Agrokor, som »Europa« ikke er interesseret i, selv om firmaet er vigtigt for hele området.

Foto: Federica Mogherini (midten), EU-kommissionens højkommisær for udenrigs- og sikkerhedspolitik, ledsaget af EU-ambassadør til Makedonien, Samuel Zbogor (højre), ankommer til EU's kontor i Skopje, Makedonien, 2. marts 2017. Mogherini var på rundrejse til Balkanlandene fra 1.-4. marts, 2017.

Kinas premierminister vil tilbyde Australien at gå med i det Ny Silkevejsprojekt

21. mrs., 2017 – Kinas premierminister Li Keqiang vil være i Australien i denne uge, og en af hans primære mål bliver at få Australien til at indskrive sig i Kinas Silkevejsinitiativ, rapporterer *South China Morning Post (SCMP)* i dag. Kina er Australiens største handelspartner, og de to lande har en vidtrækkende frihandelsaftale.

Drøftelser om et muligt Bælt & Vej-forståelsesmemorandum begyndte i oktober, efter at Kinas præsident Xi Jinping først rejste spørgsmålet om det nordlige Australien som en mulig destination for Bælt & Vej-investering under sit besøg i Australien i 2014.

»Planen, officielt benævnt Ét Bælt, én Vej-initiativet, er præsident Xi Jinpings signaturpolitik for udenrigspolitik og økonomisk politik, der forudser massive investeringer for at opkoble Kina til Asien og videre endnu«, bemærker *SCMP*.

Selv om Australien endnu ikke har forpligtet sig til forslaget, citerede *SCMP* den kinesiske viceudenrigsminister Zheng Zeguang for i dag at sige, »Der er mange muligheder og meget plads for samarbejde mellem Kina og Australien omkring Bælt & Vej-initiativet, et spørgsmål, som han sagde, Li ville bringe op under sit besøg til Australien.« »'Jeg mener, der vil komme et positivt resultat ud af disse drøftelser', sagde Zheng uden nærmere forklaring«, skriver *SCMP*.

Reuters rapport om Lis forestående besøg til Australien citerede en unavngiven kilde, der sagde, »De seneste par dages information lyder, at der ikke vil blive underskrevet et memorandum, som man havde håbet. Dette, og yderligere samarbejde, vil der afgjort blive muligheder for i fremtiden«, tilføjede kilden.

Kinas premierminister Li Keqiang skal på et ugelangt statsbesøg til Australien (og New Zealand) for at få Australien med i Silkevejen.

Kina bekræfter enorm infrastrukturudvikling i Filippinerne

18. mrs., 2017 – Den kinesiske vicepremierminister Wang Yang er i Filippinerne i fire dage, hvor han skal møde præsident Rodrigo Duterte og hans økonomiministre i Davao, Duterteres hjemby på Mindanao. Disse resultater er meget glædelige for Lyndon LaRouche, der i fyrrer år har fremført, at Filippinerne fremtid var afhængig af udviklingen af den store, sydlige ø, Mindanao.

»Samarbejde på institutionelt niveau er helt genoprettet«, sagde Wang Yang. »Samarbejdet inden for betydelige sektorer har set en hurtig udvikling. Der er en opblomstring af kinesiske selskaber, der investerer i Filippinerne, og der er en hastig vækst af kinesiske besøgende.«

Wang bebudede aftaler til i alt \$6 mia., inkl. aftaler om landbrugseksporter til Kina og lån til infrastrukturprojekter såsom jernbaner, vandkraftværker, motorveje, lufthavne, broer

og mere endnu.

Wang sagde også, at »Kina inviterer Filippinerne til at gå med i Kinas Bælt & Vej-initiativ, der kan være med til at udvikle Filippinerne«.

De to sider underskrev et Udviklingsprogram for de næste seks år for Samarbejde om Handel og Økonomi (SYDP). I sidste uge besøgte den kinesiske handelsminister Zhong Shan Manila, hvor den suspendede Filippinsk-kinesiske Fælles Kommission for Samarbejde om Økonomi og Handel blev genoprettet.

Kinas vicepremierminister Wang Yi (venstre) hilser på Filippinerens præsident, Rodrigo Duterte, ved førstnævntes besøg i Filippinerne, marts, 2017.

Præsident Trump vil genoplive det 'Amerikanske Økonomiske System': Ved I, hvad det vil sige?

Leder fra LaRouchePAC, 22. marts, 2017 – I sine taler mandag ved et møde i Kentucky og tirsdag for møder for det Republikanske Parti, understregede præsident Donald Trump, at han har til hensigt at lede landet til en tilbagevenden til det »Amerikanske Økonomiske System«. Efter meget kvalificerede iagttageres skøn »mente præsidenten det virkelig« begge gange – han ønsker at vende tilbage til den faktiske, økonomiske politik, der blev ført af Alexander Hamilton og George

Hamilton, Henry Clay og Abraham Lincoln: det »Amerikanske System«.

Er Trump den præsident, der kan føre USA tilbage til det Amerikanske Økonomiske System? Det er stadig ikke afgjort og afhænger også af landet – af os, af jer. Bør vi vende tilbage til det? Absolut.

Med enkelte undtagelser ved de fleste amerikanere, og andre landes borgere, ikke længere, hvad det Amerikanske Økonomiske System var. Det blev defineret af Abraham Lincolns økonom Henry C. Carey, for eksempel, som det »Amerikanske System«, *i direkte modsætning til det »Britiske System« med frihandel.*

De samme briter, der, i løbet af det seneste år, har stået bag McCarthy-kampagnen for at miskreditere Donald Trump og drive ham ud af Det Hvide Hus.

»Få ram på Trump«-McCarthyismen er britisk, fordi Trump – efter årtiers katastrofal »globalisering« og afindustrialisering – ønsker at vende tilbage til det Amerikanske Økonomiske System. Og han erkender fordelene ved fred, ved at standse Bush' og Obamas endeløse krige, og ved at samarbejde med Rusland og Kina for at stoppe det.

Et »dossier« fra britisk efterretning om Donald Trump, produceret for Hillary Clinton, var således begyndelsen på at forvandle det Demokratiske Partis lederskab til en McCarthy-hob, på jagt efter »russere«, der lurder bag hver søjle i Det Hvide Hus.

Det Amerikanske Økonomiske Systems grundpiller var:

- 1) beskyttelse og støtte af amerikansk produktion således, at USA kunne blive den storslåede, producerende nation, det blev;
- 2) en konstant promovring og opbygning af den mest moderne, nationale infrastruktur, af de samme grunde – de transkontinentale jernbaner, det nationale hovedvejssystem,

Apollo-Måneprojektet; og

3) et kreditsystem, baseret på national (statslig) bankpraksis, som den store finansminister, Alexander Hamilton, havde opfundet.

I dag vil dette sige at lukke Wall Streets kæmpekasinoer ved at genindføre Glass/Steagall-loven; at etablere en nationalbank i traditionen efter Hamilton, til infrastruktur og varefremstilling; at investere billioner i ny infrastruktur af den højeste, teknologiske standard; at udvikle fusionskraft, vende tilbage til Månen og det dybe rum med menneskelig kolonisering og udvikling.

Dette er, hvad *EIR's* stiftende redaktør, økonom i det Amerikanske Systems tradition, Lyndon LaRouche, for nylig har udviklet som »Fire Love« for at redde den amerikanske økonomi.

Det Amerikanske System betød også Monroe-doktrinen – at det unge USA ville gøre alt, der stod i dets magt, for at holde de britiske og franske finansimperier ude af de amerikanske kontinenter, så alle disse kontinenters nationer kunne udvikle deres økonomier og indgå gensidige handelsaftaler, til fælles fordel.

I dag vil det Amerikanske System sige at koble sig til Kinas Nye Silkevejsinitiativ, hvor 60 nationer er i færd med at indgå sådanne aftaler inden for et »win-win«-paradigme.

Schiller Instituttet og *EIR* er i færd med at opbygge en stor, international konference i næste måned i New York City for at bringe Trumps USA ind i dette nye paradigme, hvor det »Amerikanske System« kan blomstre.

Præsident Trumps forståelse af det Amerikanske System i dag er elementær, men alvorligt ment. Jo flere amerikanere, der ved, hvad det *skulle betyde*, og handler på det, desto bedre chancer er der for, at det Britiske Systems »globaliseringsæra« vil slutte under hans præsidentskab.

Foto: Præsident Donald Trump modtager en NASA-flyverjakke tirsdag, den 21. marts, 2017, efter at have underskrevet 'NASA Transition Authorization Act of 2017' i det ovale værelse i Det Hvide Hus i Washington, D.C.

Et Silkevejsinstitut i Kina opfordrer Trump til at deltage i konference til maj

21. marts, 2017 – Liang Haiming, cheføkonom ved Kinas Silkevejsdalens Forskningsinstitut, en tænketank med hjemsted i Guangzhou, skrev en artikel i *Global Times* i dag om 'Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde' i maj måned i Beijing og opfordrede specifikt præsident Trump til at deltage, idet han fremlagde win-win-fordelene.

»Trump bør seriøst overveje at tilslutte sig B&V-initiativet«, skriver Liang, idet det kunne »øge antal jobs og fremme hans storstilede infrastrukturplan ... Hvis Trump ikke ønsker, at genoplivelse af varefremstilling skal ende som blot et kampagneløfte, bør han overveje at søge samarbejde med Kina om B&V-initiativet.«

Liang påpeger potentiel finansiering fra Kina, så vel som kinesiske fabrikker, der producerer i USA, og tilføjer, at »samarbejde mellem Trump-administrationen og Kina om B&V-initiativet ville styrke konnektivitet med hensyn til politik, handel og kapital, som ville være favorabelt for USA's forøgelse af vareeksport til Kina«.

Om Trumps \$1 billion store infrastrukturplan siger Liang, at »Kina kan tilbyde det, USA har brug for. Kinas samarbejde med

lande langs med Bælt & Vej-ruten begynder sædvanligvis med byggeri af infrastruktur. Med Kinas rige erfaring inden for infrastrukturprojekter i udlandet, ville samarbejde inden for dette område være et win-win for de to lande«.

Han bemærker ligeledes, at de enorme kinesiske porteføljer af amerikanske statsobligationer kunne blive et problem for USA, hvis Kina begynder at sælge ud af dem, men at disse resurser fra Kina »kunne være med til at løse problemet med finansiering af infrastrukturen« i USA. Lyndon LaRouche har foreslået en statslig udviklingsbank, der ville være det perfekte redskab til at flytte disse kinesiske porteføljer over til produktiv investering i USA.

Og, tilføjer Liang, at gå med i B&V-initiativet vil gøre det muligt for den amerikanske varefremstillingssektor at udforske nye markeder og drive sin økonomi frem og tilføje nye jobs«, samtidig med, at USA arbejder sammen med Kina om at »være fælles om risiciene, reducere konfrontation og opdyrke et momentum for ny, økonomisk vækst«.

Dette stemmer meget overens med Schiller Instituttets indsats for at få Trump-administrationen til at bringe USA ind på Silkevejen, og for at få præsidenten til at deltage i forummet til maj.

Foto: USA's infrastruktur smuldrer. Her et billede, der viser arbejde på at erstatte Seattles Alaskavejs-viadukt, som er gået i stå, fordi boremaskinen Bertha har sat sig fast under jorden. (Photo courtesy of Washington DOT)

FN's Sikkerhedsråd anerkender Den Nye Silkevejs vision om en 'fælles fremtid' som afgørende for fred i Afghanistan

18. mrs., 2017 – FN's Sikkerhedsråds resolution, der fornyer FN's Hjælpemissions mandat i Afghanistan for endnu et år, og som i går blev enstemmigt vedtaget, inkluderede et nyt fokus i år: at sikring af fred og stabilitet i Afghanistan fordrer en fremgangsmåde, der har rødder i bestræbelser for »at skabe et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid«. Resolutionen nævnte ligeledes specifikt det globale Nye Silkevejs-initiativ som afgørende for at udvikle Afghanistan.

Med en gentagelse af behovet for en omfattende økonomisk, sikkerheds- og udviklingsmæssig fremgangsmåde for genopbygningen af Afghanistan, erklærer resolutionen, at medlemmerne af FN's Sikkerhedsråd understreger »den afgørende betydning af at fremme et regionalt samarbejde i en win-win-samarbejdsånd som et virksomt middel til promovning af sikkerhed, stabilitet og økonomisk og social udvikling i Afghanistan og i området, for at skabe et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid«.

Den modsatte pol af britisk imperie-geopolitik!

I interviews til reportere efter den enstemmige vedtagelse fejrede Kinas ambassadør til FN, Liu Jieyi, betydningen af denne udvikling som, »at det viser det internationale samfunds konsensus til at omfavne konceptet« med et menneskeligt fællesskab for en fælles skæbne, rapporterede *Xinhua*. Dette er første gang, at Kinas »milepæl af et koncept« er blevet

inkorporeret i en resolution i FN's Sikkerhedsråd, bemærkede *Xinhua*.

Liu citerede også resolutionens eksplicitte nævnelse af Kinas Silkevejs-initiativ og påpegede, at det vil være med til at skabe »en favorabel atmosfære« for 'Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde', som Kina vil være vært for i Beijing den 14.-15. maj, med det formål at »gennemføre en brainstorm omkring indbyrdes forbunden udvikling«.

I denne henseende erklærer resolutionen, at Sikkerhedsrådet »hilser velkommen, og yderligere opfordrer til, bestræbelser på at styrke udviklingen af regionalt, økonomisk samarbejde, inklusive forholdsregler for at fremme regional konnektivitet, handel og transit, inklusive gennem regionale udviklingsinitiativer såsom Det Økonomiske Silkevejsbælte og Det 21. Århundredes Maritime Silkevejs-initiativ (Bælt & Vej), samt regionale udviklingsprojekter«.

Tyskland må springe med på det Nye Silkevejs-tog! Af Helga Zepp-LaRouche

Det er uden for enhver tvivl en af de vigtigste, strategiske udviklinger, at både præsidenten for FN's Generalforsamling, Peter Thomson, og den nye FN-generalsekretær, Antonio Guterres, har annonceret FN's fulde samarbejde med Kinas initiativ for Den Nye Silkevej. Guterres understregede: »Xi Jinpings vision er den eneste fremtid for menneskeheden på denne planet! FN vil samarbejde med Kina om at fremme fred og udvikling i verden, og målet er at virkeliggøre et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid.«

Det er ikke alene fuldstændig sandt, for Kinas koncept for Den Nye Silkevej har i løbet af de seneste tre et halvt år for længst udviklet sig til et unikt, strategisk initiativ, der går langt ud over oldtidens originale Silkevejs dimensioner og er blevet til en udviklingsstrategi for alle kontinenter på Jorden.

18. marts, 2017 – Mere ubehagelig kunne stemningen mellem forbundskansler Angela Merkel og den amerikanske præsident Donald Trump næppe have været under Merkels besøg i Det Hvide Hus. Ingen håndtryk for kameraerne, knap nogen øjenkontakt, og for det meste misfornøjede miner hos dem begge. Ikke alene er kemien mellem de to ikke god, men det er også åbenbart, at der i den aktuelle, transatlantiske geometri ikke kan findes nogen løsning på spændingerne. Ikke desto mindre er der en løsning i sigte, men den findes på et helt andet, højere plan: win-win-samarbejdet med Kina og Den Nye Silkevej, som både USA og Tyskland er blevet inviteret til at deltage i.

I betragtning af, at valget af Trump betød et nederlag for Hillary Clintons neoliberale, neokonservative politik, Clinton, som Trump kaldte 'Amerikas Angela Merkel', og at Merkel blev anset for at være 'Obamas nærmeste allierede', kunne man ikke forvente, at de to ville være på bølgelængde. *New York Times* havde således følgende titel på sin dækning, 'Merkel møder Trump, forsvareren versus udbryderen'. Da en korrespondent fra *Die Welt*, under en fælles pressekonference, forsøgte at provokere Trump ved at rejse spørgsmålet om anklagerne om, at britisk efterretningstjenestes GCHQ havde aflyttet ham for Obama-administrationen, vendte Trump sig mod Merkel og kommenterede humoristisk: 'så har vi i det mindste noget til fælles'. Det høstede Trump latter for, mens fr. Merkel knap kunne mønstre et smil.

Lignende uoverensstemmelser kom op til overfladen ved G20-finansministermødet i Baden-Baden, hvor de ikke kunne blive enige om formuleringer omkring »protektionisme« og »fair trade«.

Dynamikken, skabt af Kinas diplomatiske initiativer for at forberede Bælt & Vej-forummet den 14.-15. maj i Beijing, er langt mere lovende. Flere end 20 statschefer, over 100 ministerdelegationer, flere end 150 ledere af store organisationer og 1200 delegationer, bestående af videnskabsfolk, industrichefer og økonomer, har allerede givet tilsagn om deltagelse. Rådgiver til det kinesiske statsråd Yang Jiechi, der har ansvaret for forberedelserne til og koordineringen af konferencen, mødtes i slutningen af februar med præsident Trump og så godt som alle medlemmerne af Trump-teamet i Washington. Kort efter kom Trumps invitation til præsident Xi Jinping, til et todages arbejdstopmøde, der skal finde sted den 6.-7. april i Mar a Lago, Trumps ejendom i Florida. Til forskel fra den japanske premierminister Abes besøg, som Trump tidligere har inviteret til sin ejendom, vil det under mødet med den kinesiske præsident ikke komme til at handle om golf, men derimod om et omfattende, amerikansk-kinesisk samarbejde om økonomiske og strategiske spørgsmål.

Under en pressekonference den 10. marts med *China Daily*, på sidelinjen af den Nationale Folkekongres i Beijing, understregede Yang Jiechi, at det er en del af konferencens mål at konsolidere en »bred, international konsensus til Bælt & Vej-initiativet«. Det er, sagde han, Kinas idé, men det bliver ikke et solonummer fra Kinas side; en bedre sammenligning ville være en symfoni, der opføres af et orkester, bestående af alle deltagende lande.

Det er uden for enhver tvivl en af de vigtigste, strategiske udviklinger, at både præsidenten for FN's Generalforsamling, Peter Thomson, og den nye FN-generalsekretær, Antonio Guterres, har annonceret FN's fulde samarbejde med Kinas initiativ for Den Nye Silkevej. Guterres understregede: »Xi Jinpings vision er den eneste fremtid for menneskeheden på denne planet! FN vil samarbejde med Kina om at fremme fred og udvikling i verden, og målet er at virkeliggøre et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid.«

Det er ikke alene fuldstændig sandt, for Kinas koncept for Den Nye Silkevej har i løbet af de seneste tre et halvt år for længst udviklet sig til et unikt, strategisk initiativ, der går langt ud over oldtidens originale Silkevejs dimensioner og er blevet til en udviklingsstrategi for alle kontinenter på Jorden.

Ingen kan bestride, at de mange hundrede projekter, der befinder sig på forskellige stadier af realisering, i forrygende tempo er i færd med at nærme sig det koncept, som vores forlag, *EIR*, allerede i 2014 foreslog i sin omfattende, 370 sider lange rapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«.

Med andre ord, så bliver Kina og flere end 70 nationer nu officielt støttet af FN i at virkeliggøre den Alliancefri Bevægelses gamle drøm om en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. Og det er ligeledes ubestrideligt, at ideerne og principperne nu gennemføres på internationalt plan, som Lyndon LaRouche i over 50 år har kæmpet for, som den tunesiske diplomat dr. Ahmed Kedidi for nylig fremførte i en bemærkelsesværdig [artikel i Qatar-avisen Al-Sharq](#).

Selvfølgelig står betydelige og eksistentielle trusler i vejen for denne vision om en forenet menneskehed, som hidtil kun er blevet tænkt af filosoffer som Konfucius, Sri Aurobindo, Nicolaus Cusanus eller Leibniz. Akutte eksempler ses i den ekstremt farlige konflikt omkring de nordkoreanske raketprøveaffyringer som reaktion på deployeringen af THAAD-raketforsvarssystemet i Sydkorea og de amerikansk-sydkoreanske militærmanøvrer, såvel som også den kun indledningsvist løste krise i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, eller krisen i Ukraine, der nu igen tilspidses. Og selvfølgelig vil denne krises pragmatikere og kulturpessimister med argumenter i Aristoteles' ånd som bevis herfor anføre, at målet med en fælles fremtid for menneskeheden er en uopnåelig utopi.

Men den direkte modsatte tankegang er nødvendig. Hvis vi, i

menneskehedens fremtidige, fælles interesse, med vores bevidste viljes medvirken, beslutter os for en vision om, hvor menneskeheden skal befinde sig om 10, 100 eller 1000 år, så kan man udtænke et højere fornuftsplan, på hvilket konflikterne på et lavere plan vil være ophævet. Kinas initiativ med Den Nye Silkevej, hvori alle nationer kan deltage i et win-win-samarbejde, udgår netop fra denne tilgang.

Det vil meget snart vise sig, at Trump kun kan opfylde sit løfte om at forny USA's infrastruktur, hvis lande, der har stor ekspertise inden for dette felt, som Kina, Japan eller Tyskland, deltager i det.

Lige så klart er det, at en fortsat disintegration af Europa kun kan stoppes, hvis de europæiske nationer beslutter sig til at opbygge Balkan og Sydeuropa økonomisk sammen med Kina, inden for rammerne af Den Nye Silkevej. Konflikten omkring den Koreanske Halvø kan kun løses, hvis Nord- og Sydkorea vender tilbage til den fælles udviklingsstrategi, som den netop afsatte præsident Park, efter pres fra Obama-administrationen, havde afsluttet, hvilket kun er tænkeligt, hvis man ser de to koreanske nationer indlejret i Den Nye Silkevejs dynamik.

Og Europa ville måske igen kunne tale om et vestligt værdifællesskab, hvis det opgav det usigelige forsøg på at organisere afskyelige aftaler om opsamlingslejre, som i mellemtiden er blevet til fængsler, for flygtninge, og i stedet går med i en reel udviklingsstrategi for Sydvestasien og Afrika. Dette forudsætter imidlertid, at repræsentanterne for det arrogante, neoliberale, transatlantiske establishment kommer ned fra deres høje hest – eller i modsat fald erstattes af andre politiske kræfter.

Det kan synes urealistisk for mange af samtidens mennesker, men vi er nu kommet til det tidspunkt i universalhistorien, hvor man må benytte de bedste ideer, som menneskehedens store tænkere har frembragt. Et af de vigtigste koncepter af denne

art er den tankegang, som Nicolaus Cusanus har udviklet med *coincidentia oppositorum*, modsætningernes sammenfald. Nicolaus var helt klar over – og har skrevet dette – at han hermed tænkte noget, som ingen før ham nogensinde havde tænkt. Men med denne videnskabelige metode lagde han ikke alene grunden til Den Westfalske Fred, men også til skabelsen af nye opdagelser inden for videnskaberne og den klassiske kunst.

Hvis vi i dag ønsker at løse menneskehedens problemer, må vi udgå fra netop denne Cusanus' tilgang, der er beslægtet med konfuciansk tankegang, på hvilken Xi Jinpings vision bygger. Læsning af Nicolaus Cusanus' *De Docta Ignorantia* ('Om lærd uvidenhed') og det dertil hørende forsvarsskrift kan stærkt anbefales til fordybelse af denne tilgang. [1]

[1] Se: »[En dialog mellem kulturer – En hyldest til Nicolaus af Cusa](#)«, tale af Helga Zepp-LaRouche i anledning af 600-året, i 2001, for Cusanus' fødsel.

Schiller Instituttet planlægger at bringe Amerika ind i 'Det Nye Silkevejsparadigme' i dette forår

Leder fra LaRouchePAC, 19. marts, 2017 – Donald Trumps præsidentskab, bagvasket (og aflyttet) af hele det transatlantiske establishment, fra neoliberalt til neokonservativt, er i færd med at ryste det gamle paradigme med geopolitik, globalisering og »grøn« afindustrialisering.

Det britiske establishments efterretningsvæsen og statsråd (Privy Council) reagerer med ekstrem giftighed på dette og centrerer fremstødet i både EU-eliten og Obama/Soros-netværkerne omkring hurtigt at bringe Trump til fald ved hvilke midler som helst; rigsretssag, tilbagetræden eller endda mord.

Men det nye paradigme – og den »nye industrielle revolution«, som præsidenten påberåbte sig i Detroit i sidste uge – er allerede på vej fra Den Nye Silkevej. Den tilbydes Trumps USA af Kina og de eurasiske magters store initiativ med byggeri af de store, nye infrastrukturprojekter for Jordan, og med rejser til Månen og gennem Solsystemet.

Som USA's udenrigsminister Tillerson sagde under sit møde med Kinas præsident Xi i søndags, så støtter USA relationer, der er

»baseret på princippet om nul konflikt, nul konfrontation, gensidig respekt og win-win-samarbejde«.

Og som Xi svarede ham, relationer, der er *»ansvarlige over for historien og fremtidige generationer«.* Og Den Nye Silkevej tilbyder dette samme, nye paradigme til Tyskland og »Europa« – der nu er så chokeret og fjendtlig over, at Trumps administration afviser de britiske diktater om »frihandel«, miljøbeskyttelse og globalisering.

Det er af afgørende betydning, at der kommer en impuls for dette fra USA. Men for at det kan ske, er det nødvendigt med en politisk revolution i USA, mere, end præsident Trump kan yde, mens han bekæmper angreb fra briterne og Obama. Inden for de næste 30 dage vil Schiller Instituttet, med LaRouche-bevægelsens »Manhattan Projekt« som drivkraft, mobilisere for at bringe USA ind i det nye paradigme.

Der afholdes afgørende konferencer, som fokuserer på Schiller Instituttets konference i New York City 13.-14. april. Konferencen vil præsentere både en Dialog mellem Filosofier –

den reelle ensartethed mellem konfucianisme og kristendom i særdeleshed – og de historiske, strategiske muligheder i perioden, der leder frem til »Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde« 14.-15. maj. New York-konferencen vil blive et vigtigt vendepunkt i denne proces.

Blandt deltagerne vil der være tre, fremtrædende, kinesiske autoriteter inden for Bælt & Vej-initiativet, eksperter inden for USA's infrastruktur og politiske personer, ledere fra LaRouche-bevægelsen og repræsentanter for diplomatiet. Den kulturelle dialog vil blive understreget af en musikalsk aften.

Manhattan-projektet vil være spydhoved for et forenet, nationalt organiseringsfremstød for at katalysere den nødvendige dynamik gennem denne konference og tilknyttede aktiviteter, for at styrke potentialet for en konsolidering af det Nye Paradigme, der udgår fra Beijing.

Samtidig må Glass/Steagall-loven genindføres i Kongressen for at bryde Wall Streets spekulationskasinos greb om den stagnerende, amerikanske, industrielle økonomi. Lovforslaget har samlet 40 sponsorer siden 1. februar; nu må et gennembrud tvinge det til afstemning i salen. De aktuelle ændringer af NASA's mission må bringes fra blot en »omprioritering« og til et nyt, forceret program for at vende tilbage til og udvikle Månen, som menneskets trædesten til Solsystemet og det fjernere rum. Præsidentens egne, \$1 billion store infrastrukturinvesteringsplaner vil forlise uden skabelse af en statslig kreditinstitution til infrastruktur og varefremstilling, en nationalbank efter Hamiltons principper.

At støtte det nationale fremstød for LaRouches »Fire Love« er vejen til en politisk revolution for at bringe USA ind i det nye paradigme. Målet er at bære præsident Trump hele vejen til en central rolle i Beijing 'Bælt & Vej'-forummet, to måneder fra i dag.

Foto: USA's udenrigsminister Rex Tillerson giver hånd til Kinas præsident Xi Jinping før deres bilaterale møde i Beijing, 19. marts, 2017.

Helga Zepp-LaRouche kommenterer Merkels besøg i Det Hvide Hus

18. marts, 2017 – »Atmosfæren kunne næppe have været mere urolig mellem kansler Angela Merkel og den amerikanske præsident Donald Trump under hendes besøg i Det Hvide Hus. Intet håndtryk for kameraerne, næsten ingen øjenkontakt og stramme ansigter hos dem begge. Ikke alene er kemien mellem dem ikke god, men det er åbenlyst, at der i den aktuelle, transatlantiske geometri ikke kan findes nogen løsning på spændingerne. Der er ikke desto mindre en løsning i sigte, men den kan kun findes på et helt andet, højere niveau: win-win-samarbejdet med Kina og Den Nye Silkevej, som både USA og Tyskland er blevet inviteret til at deltage i.«

Således lyder Helga Zepp-LaRouches indledende betragtninger i en analyse for den tyske ugeavis, *Neue Solidarität*, skrevet den 18. marts, én dag efter den tyske kansler mødtes med den amerikanske præsident. Fr. Zepp-LaRouche er formand for det tyske, politiske parti Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet (Bürgerrechtsbewegung Solidarität; BüSo), og hun stiftede det internationale Schiller Institut.

Zepp-LaRouche fortsætter: »I betragtning af, at valget af Trump betød et nederlag for Hillary Clintons neoliberale, neokonservative politik, Clinton, som Trump kaldte 'Amerikas Angela Merkel', og at Merkel blev anset for at være 'Obamas

nærmeste allierede', kunne man ikke forvente, at de to ville være på bølgelængde. *New York Times* havde således følgende titel på sin dækning, 'Merkel møder Trump, forsvareren versus udbryderen'. Da en korrespondent fra *Die Welt*, under en fælles pressekonference, forsøgte at provokere Trump ved at rejse spørgsmålet om anklagerne om, at britisk efterretningstjenestes GCHQ havde aflyttet ham for Obama-administrationen, vendte Trump sig mod Merkel og kommenterede humoristisk: 'så har vi i det mindste noget til fælles'. Det høstede Trump latter for, mens fr. Merkel knap kunne mønstre et smil.«

Lignende uoverensstemmelser kom op til overfladen, fortsatte Zepp-LaRouche, ved G20-finansministermødet i Baden Baden, hvor de ikke kunne blive enige om formuleringer omkring »protektionisme« og »fair trade«.

Efter Helga Zepp-LaRouches mening er dynamikken, skabt af Kinas diplomatiske initiativer for at forberede Bælt & Vej-forummet den 14.-15. maj i Beijing, langt mere lovende.

Kina understreger betydning af jernbaneprojekter i Afrika

15. marts, 2017 – En hurtig udvikling af jernbanenettet er vigtigt, da det »kan være med til at forbedre økonomien, skabe jobs, og skatter vil bringe fordele i denne forbindelse. De fleste afrikanske lande hilser Kinas tilstedeværelse dér velkommen«, sagde talsmand for det Kinesiske Handelsministerium, Shen Danyang.

»Afrika udgør en vigtig del af jernbane-initiativet i 'Bælt & Vej'. Når vore teams først kommer til stedet, undersøger de

området for vand, så lokalbefolkningen har vand. Dernæst bygger vi veje, fordi vi har brug for dem til jernbanebyggeriet; og for det tredje, så skaber vi jobs«, sagde Wang Mengshu fra Det Kinesiske Ingeniørakademi.

I begyndelsen af næste måned skal kinesiske entreprenører efter planen færdiggøre et 500 km langt jernbaneprojekt med standard skinneafstand i Kenya, der vil forbinde byen Mombasa til landets hovedstad, Nairobi. I mellemtiden er en 700 km lang jernbanelinje i indlandsnationen Etiopien, der forbinder nationens hovedstad Addis Abeba med Djibouti på Afrikas østkyst, allerede færdig. Der er andre planer i gang for at bygge flere jernbanelinjer i Uganda, Tanzania og Rwanda.

»Afrika kan lære af vore erfaringer. De ser, at jernbaner kan styrke en økonomi. Nu ser vi alle afrikanske lande, der planlægger at bygge 7.000-8.000 km jernbaner. Det samme indså vi i Kina. Uanset, hvor stramt budgettet er, så kan vi afse nogle penge til vore jernbaner«, sagde Wang.

NYHEDSORIENTERING MARTS 2017: Tager Trump og Løkke Rasmussen til Silkevejstopmødet i Beijing?

Den 14.-15. maj vil stats- og regeringschefer mødes til et skelsættende Bælt & Vej-Forum i Beijing. Vil præsident Trump gøre Xi Jinping, Putin og de andre selskab? Vil Lars Løkke Rasmussen repræsentere Danmark og få Norden med? Under Trump har USA's militær genoptaget samarbejdet med Rusland i Syrien. Vil NATO's konfrontationspolitik blive stoppet? USA's

efterretningstjenester under angreb for at gribe ind i den politiske proces. Trump ønsker at bruge 1.000 mia. dollars på infrastruktur, men 4.600-8.000 mia. dollars er nødvendigt. Kun en Glass/Steagall-bankopdeling og LaRouches tre andre love kan gøre det muligt for Trump at realisere sine valgløfter.

Download (PDF, Unknown)

Udtalelse på Folkerepublikken Kinas Udenrigsministeriums hjemmeside, om Wang Yis møde med Anders Samuelsen – Læg mærke til sætningen om »Bælt & Vej«

**Wang Yi holder diskussioner med Danmarks udenrigsminister
Anders Samuelsen**

Den 13. marts, 2017, afholdt udenrigsminister Wang Yi diskussioner med Danmarks udenrigsminister Anders Samuelsen i Beijing.

Wang bemærkede, at Danmark var en af de første, vestlige lande, der oprettede diplomatiske forbindelser med Kina. I øjeblikket er de kinesisk-danske relationer de bedste i historien, og står over for vigtige udviklingsmuligheder. Præsident Xi Jinping og statsminister Lars Løkke Rasmussen sendte lykønskingsbudskaber til åbningsceremonien for Kina-Danmark Turismeåret 2017 i sidste måned. Til næste år vil de

to lande omfavne 10-års jubilæet for etableringen af omfattende, bilateralt, strategisk partnerskab. Kina er indstillet på, sammen med Danmark, at benytte denne anledning til yderligere at tilpasse udviklingsstrategier, intensivere samarbejde inden for økonomi, handel, investering, grøn udvikling, konnektivitet, innovation, iværksætteri, sundhedspleje, ældrepleje, vandresurse-management, moderne landbrug og andre områder, og udveksling inden for kultur, turisme, regionale anliggender og andre emner, med det formål at hæve det kinesisk-danske strategiske partnerskab op til nye højder.

Anders Samuelsen udtrykte, at den danske regering tilskriver udviklingen af sine relationer til Kina stor betydning og bestemt fastholder politikken med ét Kina og respekterer Kinas suverænitet og territoriale integritet. Danmark er meget beæret over at være det første EU-medlem, der sammen med Kina udgør medformandsskabet for turismeårets aktivitet. Den danske side ser frem til at benytte dette som en anledning til at fremdrive gensidig dansk-kinesisk turisme og er villig til at gøre det mere bekvemmeligt for kinesiske borgere at ansøge om dansk visum. Danmark værdsætter højt »Bælt & Vej«-initiativet, som Kina har lanceret, og håber, sammen med Kina, at yde positive bidrag til konnektivitet på det eurasiske kontinent. Den danske side støtter, at Nordeuropa samarbejder med Kina, og Danmark står klar til at spille en aktiv rolle i at fremme udviklingen af relationerne mellem EU og Kina.

Kinesisk initiativ ønsker at

hjælpe Trumps 2026-vision for USA; Britisk efterretningstjeneste ønsker at afsætte eller dræbe ham

Leder fra LaRouchePAC, 14. marts, 2017 – Hvis det voksende antal meldinger om, at Donald Trump og Xi Jinping vil mødes i Florida i næste måned, er korrekte, så ligger vejen åben for, at præsident Trump kan samarbejde med Kinas globale drivkraft for vækst og fremskridt – den såkaldte Nye Silkevej eller Bælt & Vej-initiativet – og som Barack Obama nægtede at gøre.

De mål ude i horisonten, som Trump har fastsat for Amerikas »250-års jubilæum« i 2026 – fred med nationer, inklusive vore nuværende »modstandere«; en fornyet, moderne, økonomisk infrastruktur, »vore fodspor i fjerne verdener« – ville i så fald have langt bedre udsigter til at blive nået. Disse mål er ikke på dagsordenen hos nogen af USA's to krigsførende, politiske partier.

Det britiske efterretnings- og sikkerhedsapparat har forvandlet det Demokratiske Partis chok over Trumps valgsejr til en fuldt optrappet mobilisering, der stadig kører i højeste omdrejninger, for at fjerne ham gennem afsættelse ved en rigsretssag eller ved tilbagetræden. Nogle, på den europæiske elites højeste niveau, ville også overveje mord. Den ene britiske efterretningsagent efter den anden (hvoraf dagens briefing rapporterer om den seneste) har indført »efterretninger, der kan ødelægge Trump« i den amerikanske, politiske proces, gennem Obama og hans George Soros-fraktion af Demokrater. Mandag, den 20. marts, er endnu en nøgledato i deres mål, deres indsats for at bringe Trump til fald gennem

falske skandaler, såfremt Obama-demokrater fortsat spiller rollen som klovn for denne indsats.

Det britiske oligarki kan ikke udholde tanken om en amerikansk præsident, der afviser geopolitik og finansimperium, til fordel for national udvikling og »win-win«-samarbejde mellem de store magter – USA, Rusland, Kina, Indien, Japan og andre. Dette er, hvad der står på spil i de forestående møder med Xi Jinping og, måske, med den russiske præsident Putin.

Målene med at genopbygge Amerikas infrastruktur, med at vende tilbage til Månen på permanent basis, og hinsides Månen, kan ikke opfyldes på nogen anden vis. De \$5-8 billion, der behøves til et nyt, højteknologisk, amerikansk infrastruktursystem, eksisterer ikke uden, at verdensmestrene i dette felt, Kina og Japan i særdeleshed, deltager. Bælt & Vej-initiativet, som Kina nu kalder sit globale opbygningsinitiativ, er altafgørende for dette nye paradigme; og ligeledes for udsigten til fred i Mellemøsten i samarbejde med Rusland.

Det er nyttigt, at chefen for Bælt & Vej-initiativets topmøde, Yang Jiechi, også er den mand, der tilbragte to dage med møder med Trumps team i Washington og New York i sidste måned.

Men, de afgørende handlinger, der vil få dette til at fungere, afhænger af os.

Det betyder at bryde Wall Streets magt ved at gennemtvinge en Glass/Steagall-bankreorganisering; at presse igennem en national kreditinstitution efter Hamiltons principper, og som USA fuldstændigt mangler; og at fastholde »Amerikas genopbygning« på det absolut højeste niveau med udvikling af fusionskraft og udforskning af Solsystemet.

Lyndon LaRouche fremlagde disse »fire love til USA's redning« for flere år siden, for præcist at opnå dette mål med samarbejde, og som repræsenterer hele hans livsværk. Og han har advaret om, at den britiske kronens kræfter ikke vil tolerere at »miste« USA til dette nye paradigme; de må

besejres, for at dette paradigme kan bære frugt.

Foto: Præsident Trump under et møde med sin regering, 13. marts, 2017. [facebook@DonaldTrump]

USA må spille sin rolle i Bælt & Vej-symfonien

Leder fra LaRouchePAC, 12. marts, 2017 – Den kinesiske regering har lanceret et globalt organiseringsfremstød for at sikre, at det forestående Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde, som skal afholdes i Beijing den 14. – 15. maj, konsoliderer en »bred, international konsensus med hensyn til Bælt & Vej-initiativet«, siger den kinesiske regerings toprådgiver Yang Jiechi, der står for forberedelserne til forummet. Med en bemærkning om, at »den globale økonomi endnu ikke er kommet ud af den internationale finanskrisens dybtgående virkninger«, understregede Yang i et interview til *China Daily* den 10. marts, at »vi håber, Bælt & Vej-forummet vil være med til at bortfeje det økonomiske dødvandes skyer«, og at, allerede, »man i lande i hele verden giver førsteprioritet til realøkonomien, sektoren for varefremstilling, industrialisering og økonomisk diversificering«.

»Bælt & Vej-initiativet blev foreslået af Kina. Men det bliver ikke et solonummer fra Kinas side«, udtalte Yang. »En bedre sammenligning ville være en symfoni, opført af et orkester, der er sammensat af alle deltagerlande.«

Kina har gentagne gange gjort det klart, at Bælt & Vej-initiativet er åbent for alle nationer i verden, og det omfatter i særdeleshed USA. Som den kinesiske udenrigsminister Wang Yi udtalte den 7. marts, så bør Kina, Rusland og USA arbejde sammen for at forfølge »win-win resultater, snarere end nulsums-resultater ... Vi mener, de tre lande kan udvikle

sunde og positive relationer, så vi i fællesskab kan opfylde vort ansvar over for verdensfred og udvikling«. Det er også værd at bemærke, at Yang Jiechi var den kinesiske regeringsrepræsentant, der blev sendt til USA tidligere på året, til drøftelser med den tiltrædende Trump-administration.

»Det Nye Paradigme er ved at blive den dominerende, afgørende dynamik på planeten«, sagde Helga Zepp-LaRouche i dag til medarbejdere. »Og i betragtning af, at der er mindre end 100 dage til Bælt & Vej-forummet i maj, mener jeg, at vi bør bruge tiden til virkelig at sikre, at vi får USA til at tilslutte sig, men også får de europæiske nationer til at tilslutte sig, for dette er etableringen af et højere fornuftsplan, der virkelig kunne løse alle problemer.«

Vi må gå hurtigt frem, tilføjede hun, for hele det transatlantiske finanssystem er en krudttønde, og der er kun én løsning, og det er genindførelsen af Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov, som er en del – det første skridt – af LaRouches Fire Love. Den fare, vi konfronteres med, er faren for et kaotisk kollaps af hele systemet, før vi kan få Glass-Steagall og de Fire Love på plads. Men hvis USA tilslutter sig Bælt & Vej-symfonien, kan Amerika, med sit forfærdelige infrastrukturunderskud og økonomiske kollaps, blive genopbygget på en højere, teknologisk platform, med hjælp fra Kina, Japan og andre nationer.

Vi må hurtigt få folk til at tænke på et strategisk niveau, sagde Zepp-LaRouche, og til at erkende, »at der finder en enorm, enorm forandring sted i historien. Hvilket i virkeligheden vil sige, at, hvis det lykkes at få USA – og de europæiske nationer, for den sags skyld – ind i et samarbejde med Rusland og Kina omkring den Nye Silkevej, så kan alle problemer i verden blive løst. Det betyder ikke, at de vil blive løst natten over, men de kan løses. Og det er grunden til, at Det britiske Imperium er ude af sig selv; det er grunden til, at hele kampagnen imod Trump findes. For i de seneste 25 – 26 år har City of London og Wall Street troet, de kunne bygge en unipolær verden, og nu er det forsvundet ud af vinduet. Dét paradigme er allerede gået ned, med Brexit, den italienske folkeafstemnings 'Nej', og med Trumps valgsejr.

Pointen nu er derfor at konsolidere dette og sikre, at de folk, der ved alle midler forsøger at stoppe denne forandring, ikke får held til det.«

✘ Helga Zepp-LaRouche konkluderede, at der er enorm grund til optimisme.

»Men \$8 billion i infrastrukturinvestering kan ikke mobiliseres med det nuværende, bankerotte finanssystem. Men det kan fint gennemføres, hvis man skaber en nationalbank, hvis kineserne kan indsætte deres amerikanske statsobligationer i denne infrastrukturbank (nationalbanken), og hvis man har koordineret, produktiv investering efter en gennemførelse af Glass-Steagall og LaRouches tre andre love. Løsningen ligger virkelig lige for hånden. Så vi må få folk til at være optimistiske og sige til dem: 'Tiden er inde til at lette bagdelen; tiden er ind til, at man ikke sidder på sidelinjen, for jeres skæbne kan på kort sigt vendes til en langt bedre situation. Men, vi har brug for, at I handler sammen med os, nu'.«

Toprådgiver til den kinesiske regering Yang Jiechi: Bælt & Vej-initiativet er en symfoni, der opføres af alle deltagerlandene

12. mrs., 2017 – Rådgiver til den kinesiske regering, Yang Jiechi, det højtplacerede regeringsmedlem, der står for forberedelserne til det forestående Bælt & Vej Forum (BVF) for Internationalt Samarbejde den 14. – 15. maj – og som var Kinas udsending til at føre drøftelser med Trump-administrationen

tidligere på året – gav et langt interview til *Peoples Daily* og *China Daily* den 10. marts, om BVF's dagsorden og mål, udgivet under titlen, »Opbygning af Bælt & Vej for win-win-udvikling«. Her følger væsentlige uddrag:

»På det Verdensøkonomiske Forum i Davos i år, meddelte præsident Xi Jinping den 17. januar i år, at Kina i Beijing vil være vært for BVF, der sigter på at diskutere, hvordan samarbejde, opbygning af samarbejdsplatforme og fælles delagtighed i resultaterne af samarbejde, kan styrkes. Forummet vil ligeledes udforske måder til at adressere problemer, der konfronterer global og regional økonomi, skabe fornyet energi til at forfølge gensidigt sammenkoblet udvikling og få Bælt & Vej-initiativet til at yde større fordele til alle landes befolkninger ...

BVF vil blive det forum, der afholdes på det højeste niveau, siden initiativet blev lanceret for over tre år siden, og et vigtigt, diplomatisk arrangement, som Kina vil afholde i år ... Vi håber at opfylde følgende mål på BVF: for det første, at gennemgå initiativets fremskridt i detaljer, at fremvise foreløbige, vigtige høstudbytter, yderligere opbygge konsensus til samarbejde og opretholde momentum for samarbejde; for det andet, drøfte vigtige forholdsregler til at fremme samarbejde og større synenergi mellem udviklingsstrategier, intensivere partnerskab og arbejdet for gensidigt sammenkoblet udvikling; for det tredje, mens vi fremmer Kinas økonomiske og samfundsmæssige udvikling og strukturreformer, da at arbejde for at fremme internationalt samarbejde for win-win-resultater ... Ved at være værter for BVF, ser vi frem til at arbejde sammen med andre om at fremme Bælt & Vej-initiativet, lægge et solidere fundament og fremelske større konnektivitet for global, økonomisk vækst og mere intenst, regionalt samarbejde, for således at skabe større fordele for diverse lande og deres befolkninger.

Bælt & Vej-initiativet blev foreslået af Kina. Men det vil ikke blive et solonummer fra Kinas side. En bedre sammenligning ville være en symfoni, der opføres af et orkester, der er sammensat af alle deltagerlande. Dette initiativ har til hensigt at være et betydningsfuldt,

offentligt gode, der er til fordel for alle lande. Det er ikke et tomt slogan, men snarere en række synlige og konkrete handlinger, centreret omkring den afgørende forbindelse med konnektivitet og infrastrukturudvikling, som en afgørende del af økonomisk samarbejde, der er vel tilpasset behovene i lande og regioner langs med ruten.

Vi er forpligtende engageret til principperne om udstrakt konsultation, fælles bidrag og fælles fordele. Vi lægger vægt på praktisk samarbejde, win-win-resultater og skridt-for-skridt fremskridt ...

Vi har fået flere vigtige, foreløbige høstudbytter. Udviklingen af økonomiske korridorer gør støt fremskridt. Et gensidigt sammenkoblet infrastrukturnetværk er ved at tage form. Handel og investering er signifikant forøget. Samarbejde om nøgleprojekter er i gang. Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og Silkevejsfonden har ydet stærk støtte til finansielt samarbejde. De Kinesiske Jernbaners eksprestog til Europa har været i drift på det udstrakte, europæiske kontinent, lastet med varer, og har imødegået markedsbehov i landene langs ruten. Togene har ligeledes etableret kommunikations- og venskabsbroer mellem folkeslagene langs ruten, og er blevet et velkomment syn langs Bælt & Vej.

Den fælles udvikling af Bælt & Vej-initiativet er en vigtig kanal til at optrappe internationalt samarbejde, en sag, der omfavnes og fremmes af alle parterne. Initiativet skaber nye udviklingsmuligheder for at forbedre folks liv. Det er fair at sige, at dette kinesiske initiativ yder fordele for hele verden ...

Det er rigtigt, at den globale økonomi endnu ikke er kommet sig over den internationale finanskrisens dybtgående virkninger. Men når dette er sagt, så vokser momentum for bilateralt, multilateralt, regionalt og globalt samarbejde om infrastruktur, konnektivitet og bæredygtig udvikling. I lande i hele verden gives der førsteprioritet til realøkonomien, sektoren for varefremstilling, industrialisering og økonomisk diversificering ... Vi håber, BVF vil bortfejle det økonomiske dødvandes skyer og kanalisere mere optimisme til global, økonomisk vækst.

For en bedre opbygning af konsensus og fremme af samarbejde, har Kina, som tema for forummet, valgt 'Bælt & Vej: Samarbejde for fælles velstand'. Dagsordenen vil fokusere på konnektivitet mellem politikker, transport, handel, finanssektor og befolkninger. Der vil blive ført drøftelser af nøglespørgsmål, såsom infrastruktur-konnektivitet, økonomisk samarbejde og handel, investering i industri, energi og resurser, finansiel støtte, mellemfolkelige udvekslinger, beskyttelse af miljø og natur og marint samarbejde. Rundbordsdiskussionen mellem lederne, forummets højdepunkt, vil fokusere på to emner: Synergi mellem politikker for tættere partnerskab, og samarbejde om konnektivitet for gensidigt sammenkoblet udvikling ...

Ledere fra omkring 20 lande, der repræsenterer Asien, Europa, Afrika og Latinamerika, har bekræftet deres deltagelse på forummet. Dette vidner om den store opmærksomhed og støtte, som forummet og Bælt & Vej-initiativet har fået i det internationale samfund. Vi vil også invitere ministerdelegationer fra nogle lande, repræsentanter for internationale organisationer, tidligere udenlandske stats- og regeringsledere, erhvervsledere, eksperter og akademikere, til at deltage i diskussionerne om, hvordan samarbejde kan fremmes ...

Forummet vil også opmuntre til dannelse af synergi mellem nationale, regionale og globale dagsordener for udvikling, med henblik på at bevæge verden hen imod et samfund for menneskehedens fælles fremtid, med fælles udvikling og velstand ...

Bælt & Vej-initiativet har til formål at fremme en fælles udvikling og et win-win-samarbejde. Kina har ikke til hensigt at monopolisere alle fordelene eller sågar tage 'broderparten', men vil arbejde sammen med partnerlande om at gøre kagen større og dele den ligeligt. I denne proces vil vi, gennem styrket samarbejde mellem parterne, bidrage til det internationale samfund, så vel som også fremme reformer og udvikling hjemme.«

Foto: Den kinesiske regerings toprådgiver og højtplacerede

diplomat, Yang Jiechi, sammen med USA's udenrigsminister Rex Tillerson, under førstnævntes besøg i Washington, 28. februar, 2017.

RADIO SCHILLER, 13. marts

2017:

**100 dage til Silkevejstopmøde
i Beijing:**

Vil Lars Løkke deltage?

**Det sker i Verden –
Infrastruktur, videnskab &
teknologi; nr. 14**

Gang i verden: Korte artikler om opbygning af infrastruktur, rumforskning m.m. I dette nummer bl.a.:

– Det indiske rumprogram's 'bemærkelsesværdige præstation': En enkelt raket opsender 104 satellitter fra syv nationer (titelbillede)

– Obamas og Prins Charles' klimasvindel: Datamanipulation afsløret

– Hvornår overhaler Kina USA med produktion af kernekraft?

Download (PDF, Unknown)

Videopræsentation v/ Jason Ross; dansk udskrift. Vi gennemgår vi de fire aspekter af LaRouches Fire Love

Når vi opererer økonomisk på den måde, der er karakteristisk for den menneskelige art som helhed over lang, historisk tid, over økonomisk tid, kan vi få enorm udvikling og omskabe vores forhold til naturen. For at gøre dette, er der nogle skridt, der kræves; nogle aspekter af lovgivning og nogle specifikke forslag til en politik. I denne brochure om Amerikas rolle i Silkevejen gennemgår vi de fire aspekter af LaRouches Fire Love. Det første skridt er en genindførelse af Glass-Steagall; dette er den afgørende lov, som I netop hørte blev rejst som et spørgsmål under pressekonferencen i Det Hvide Hus. Dette var Roosevelts politik, der opdelte bankerne i kommercielle banker og investeringsbanker; som gjorde det muligt at få udlån ud til realøkonomien på en sikker måde.

(Sidste halvdel af [LaRouchePAC webcast, 10. mrs., start på 25 min.](#))

https://www.youtube.com/watch?v=J7z9NfI_Ns0

(Se webcast første del, 'Hvorfor briterne hader Trump', her).

Jason Ross: Det, du netop har gennemgået, Mike, gør det virkelig meget klarere, hvorfor der er så meget opposition til det potentiale, vi har netop nu, som virkelig er enormt. Nogle mennesker siger, at det Demokratiske Parti nu er en ulmende ruinhob. Det er en ret god beskrivelse af det, synes jeg. At de, i stedet for at tænke på, hvilken politik, de bør forfølge, hvad deres mission burde være, så er det blevet til en masse beskyldninger mod Rusland for alt muligt. Dårligt vejr? Giv Rusland skylden. Dårligt valgresultat? Giv Rusland skylden. Hacking af valget? Præsidentvalget var én. Hvad med Senatet? Hvad med Huset? Hvad med delstatskongresserne? Hvad med guvernør-skaberne i hele landet? Dette var generelt set ikke noget godt valg for det Demokratiske Parti.

Tænk på de muligheder, der *kunne* være, mht. at samarbejde med Trump-præsidentskabet om initiativer, der nu er mulige. Lad os tage et eksempel. Dette er et klip fra pressekonferencen i går med Det Hvide Hus' pressesekretær, Sean Spicer. Manden, der stiller spørgsmål, er Newsmax' John Gizzy. Det handler om præcis den form for samarbejde, som burde finde sted. Lad os høre:

John Gizzy: Tilbage under mødet og Deres åbningstale om bankerne, i den sidste kampagne, førte kandidat Trump en hård kampagne for en genindførelse af Glass/Steagall-loven, som ville opsætte en barriere mellem kommercielle banker og store investeringsbanker. Den blev selvfølgelig ophævet i 1999, ophævelsen underskrevet af præsident Clinton. Senator Sanders førte også valgkampagne over dette, bemærkede, at det var i Republikanernes valgplatform i Cleveland, og sagde i december, at han med glæde ville arbejde sammen med Trump-administrationen om genindførelse af Glass-Steagall.

Er der planer om, at præsidenten skal mødes med senator

Sanders? Og er en ophævelse [han ville have sagt »genindførelse«] af Glass-Steagall på hans dagsorden?

Sean Spicer: Der er ingen aktuel plan om at møde ham. Jeg er sikker på, at, som han har gjort med flere andre kongresmedlemmer på begge sider af midtergangen, et møde vil blive aftalt på et tidspunkt. Vi har ikke noget på bogen lige nu, men hør, han har vist – og jeg mener i dag, eller i går, var endnu et eksempel; i dag endnu et eksempel – hans beredvillighed til at række over midtergangen, hans beredvillighed til at se til begge kamre, og ikke blot i erhvervslivet, men også fagforeninger og andre industrier, hvor vi kan finde fælles jordbund. Jeg mener, at, hvis senator Sanders og andre ønsker at arbejde med Det Hvide Hus inden for områder, om måder til at forbedre finansindustrien, så vil vi gøre det.

Gizzy: Er I stadig forpligtet over for at genindføre Glass-Steagall?

Spicer: Ja.

Ross: Der var det! Det er atter blevet bekræftet ved en pressekonference i Det Hvide Hus, at Trump officielt har støttet Glass-Steagall. Dette er den mest afgørende lov, der kan få vort land på fode igen. Vi er meget glade her i LaRouchePAC; vi har netop udgivet en digital version af en brochure om *LaRouches Fire Love og Amerikas Fremtid på Silkevejen*. Det kan vi se på nu. Den vil også blive udgivet på tryk for at komme ud i landet i titusinder af eksemplarer. Det, vi her har sat sammen, er en **introduktion**, en gennemgang af, hvor vi står i verden lige nu, og en detaljeret gennemgang af politikken for LaRouches Fire Love.

De, der har fulgt vores webside, eller hvis man er en nytilkommen, kan dette være en introduktion. Hr. LaRouche udgav i juni 2014 et politisk program, **»Fire Love til USA's omgående redning«**, som, tilføjede han, »ikke er en

valgmulighed, men en uopsættelig nødvendighed«. Når vi ser på disse love, når vi ser på den idé, der udgør den overordnede ledetråd, så ser vi, at der er en idé om, hvad det vil sige at være menneske. Dét er nøglen til dette. Hr. LaRouche diskuterer dette mod slutningen, efter at have forklaret, hvad de Fire Love er for love. Han beskriver Vernadskijs anskuelse (faktisk LaRouches egen anskuelse) af, hvad det vil sige at være menneske – om mennesket og skabelsen. Han forklarer, at der er en idé, som man må forstå, når man tænker på økonomi set fra et menneskeligt standpunkt.

Som Mike fremhævede, så er resurser for menneskene ikke noget, vi finder i den vilde natur, ligesom en ko, der vandrer rundt og leder efter græs eller noget kløver at spise. Vi *skaber* resurser. *Vi er den eneste art på Jorden, der skaber resurser.* Faktisk, så er de fleste af de resurser, som vi benytter i dag, de fleste af de resurser, som vores liv foregår omkring, de fleste af de betingelser, som vi lever i, skabt, det er et menneskeskabt miljø; det er menneskeskabte resurser.

Tænk på alt det, der er en del af dit liv på daglig basis. Tænk på elektriciteten; tænk på de materialer, du kommer i kontakt med. Disse er for det meste slet ikke naturlige i den forstand, at de ikke er naturlige for en biologisk organisme som mennesket. Det vil sige, de er ikke resurser for lad os sige en flok chimpanser, eller sådan noget. Elektricitet, som vi frembringer ved hjælp af kul; ved at tage et klippestykke fra jorden og forvandle det til elektricitet, som vi kan overføre gennem tynde ledninger og bringe ind i hjem og foretagender og fabrikker for at skabe bevægelse, for at bringe lys, kommunikationer, varme, afkøling, alle disse ting. Dette er en resurse, vi har skabt. Resursen uran; et klippestykke i jorden, der nu er en kilde til utrolig energi for os. De materialer, som vi bruger – metaller, substanser, der aldrig har eksisteret nogetsteds på Jorden, undtagen når vi skaber dem; plastik skabt af olie. Man finder ikke plastik nogen steder i Jordens skorpe; man finder olie. Aluminium,

metallet, findes ikke på planeten – undtagen måske på en meteorit; aluminium er en ren, menneskelig skabelse. Der findes intet, ikke så meget som et gram af det i Jordens skorpe. Så vi skaber resurser.

Når vi opererer økonomisk på den måde, der er karakteristisk for den menneskelige art som helhed over lang, historisk tid, over økonomisk tid, kan vi få enorm udvikling og omskabe vores forhold til naturen. For at gøre dette, er der nogle skridt, der kræves; nogle aspekter af lovgivning og nogle specifikke forslag til en politik. I denne brochure om Amerikas rolle i Silkevejen gennemgår vi de fire aspekter af LaRouches Fire Love. Det første skridt er en genindførelse af Glass-Steagall; dette er den afgørende lov, som I netop hørte blev rejst som et spørgsmål under pressekonferencen i Det Hvide Hus. Dette var Roosevelts politik, der opdelte bankerne i kommercielle banker og investeringsbanker; som gjorde det muligt at få udlån ud til realøkonomien på en sikker måde. Hvor banker kun var engageret i typiske lån og ejendomslån og den slags ting; ikke i spekulativ investering. Når banker gør det, kan regeringen forsikre dem. Med Glass-Steagall genindført vil vi gøre det muligt at få finansiering derud til langfristede projekter. Som de grafiske kort i dette afsnit indikerer, har vi haft en enorm mængde – billioner af dollars; jeg mener, det var \$4,5 billion fra Federal Reserve (USA's centralbank), og lige så meget eller mere fra den Europæiske Centralbank. Enorme mængder penge er blevet skabt og sat ind i banksystemet; og næsten ingen af dem kommer ud i realøkonomien.

Så hvis man skal forsøge at finansiere en økonomisk genrejsning, hvis man forsøger at skaffe kredit til langfristede projekter, som at genopbygge dæmningerne, der er forfaldne i hele landet; som at påbegynde byggeriet af et højhastighedsjernbanenet; dette er projekter, der koster billioner. Men, billioner af dollars er blevet smidt ind i banksystemet, og de er ikke gået til noget; de bliver bare

dér. Med Glass-Steagall gør vi det muligt for banksystemet igen at agere på en langsigtet måde; og vi skiller os fra disse bankers bankerot. Lige nu er hele banksektoren ved at nedsmelte totalt; en smule mere i Europa, ser det ud til, end her, men det er en offentlig hemmelighed. Dette banksystem vil ikke eksistere ret meget længere i verden. Hvad skal erstatte det; og hvad vil grundlaget for den måde, dette nye banksystem opererer på, blive?

Dette bringer os til den anden lov; en ny nationalbankinstitution. Alexander Hamiltons principper, det, han gjorde som grundlaget for økonomi – og i den digitale brochure kan I finde links, hvor I selv kan læse Alexander Hamiltons hovedrapporter til Kongressen. De er tilgængelige. Det er ting, der er et virkeligt højdepunkt i økonomisk fremgangsmåde. Vi gennemgår, hvordan en ny nationalbank ville operere. Dette er virkelig afgørende. For at gøre det muligt at få langfristede investeringer til billioner af dollars, må vi have en ny fremgangsmåde. I har måske hørt i pressekonferencen, hvis I lyttede til det hele, at et tema gentagne gange tages op fra Det Hvide Hus lige nu, uheldigvis; det er ideen om partnerskaber mellem det offentlige og det private. At dette skulle være måden, hvorpå de billioner af dollars til infrastruktur, som præsident Trump har krævet, kan finansieres. Det vil ikke fungere; det vil ikke fungere. For det første, med mindre man får Glass-Steagall, så vil man ikke få en sådan finansiering; men et andet aspekt er, at offentlige/private partnerskaber kræver projekter, som man kan investere i, som direkte vil tilbagebetale investeringen. Et offentlig/privat partnerskab for at restaurere LaGuardia Lufthavnens terminaler; OK, det kunne måske tiltrække finansiering.

Men hvad med projekter, der ikke vil betale sig tilbage i flere årtier? Hvad med et nationalt højhastighedsjernbanenet? Hvad med byggeri af nye kraftværker? Hvad med investering i langfristet forskning og udvikling, såsom rumprogrammet? Det

er her, hvor der ikke kommer en direkte tilbagebetaling, at der er en specifik, unik rolle, som skal spilles gennem et nationalbanksystem; hvor nationens forøgede produktivitet som helhed er tilbagebetalingen, så at sige. Ved at dirigere investeringer på måder, der gør hele nationaløkonomien mere produktiv, så er der faktisk ingen omkostninger ved at opbygge infrastrukturen. USA's transkontinentale jernbane kostede noget mht. den fysiske indsats, det krævede at bygge den; men indkomsterne for denne investering, [var] den nye nationaløkonomi, som den skabte. Den nye *nation*, som den skabte, hvor man kunne rejse fra kyst til kyst på under en uge, i modsætning til de tre uger, som det ville have taget før. Man skulle tage til Panama over land, og dernæst fortsætte med skib op igen til USA's vestkyst. At få en jernbaneforbindelse i stedet forandrede nationen rent samfundsmæssigt; den forandrede nationen økonomisk på en dybtgående måde. Udviklinger kunne nu finde sted; økonomi var mulig. Adgang til forsyninger og materialer og markeder og ideer og infrastruktur; dette udvidedes.

Så igennem et nationalt (statsligt) banksystem gør vi det muligt at tiltrække den form for kredit, der eksisterer rent potentielt, og dirigere den til projekter, der har langsigtet gavn og tilbagebetaling. Og vi bliver ikke bundet af at lede efter måder, hvorpå disse projekter kan omsættes til penge; hvilket er en afgørende fejl ved synspunktet om offentlig/privat partnerskab. Ofte, hvad disse ting gør, er, at de tjener penge på allerede eksisterende programmer ved at privatisere dem og så få brugerbetalingen eller indkomsten fra dem. Så vi må have en ny nationalbank. De \$1 billion, som præsident Trump har nævnt, er alt for lidt.

For et par uger siden mødte jeg lederen af det Amerikanske Selskab for Civilingeniører. Det var dagen efter talen om nationens tilstand (28. feb.), hvor Trump havde gentaget sit krav om \$1 billion. Denne ingeniør sagde, »Det er ingenting! Det er ingenting, sammenlignet med, hvad vi har brug for«. Det

Amerikanske Selskab for Civilingeniører har udgivet deres rapport, der siger, at vi har brug for \$3,6 billion i investeringer blot frem til 2020. Og det er uden tanke for sådan noget som et helt nyt højhastighedsjernbanenet; det er kun til reparationer og til at få vores infrastruktur op i en anstændig form. Så med de enorme mængder, der er involveret, så er dette ikke noget, der vil få nogle mennesker til at udstede nogle lån til rentesatser, man vil have råd til. Det vil blive gennem national kredit på Hamiltons måde; og vi gennemgår [i brochuren], hvordan vi får dette til at ske.

Dette bringer os frem til den tredje lov, som vi diskuterer. At, når man investerer kredit, så må man have en måde, hvorpå man kan måle, om man forøger produktiviteten. Hvad er standarden for produktivitet i en nationaløkonomi? Er standarden for økonomisk værdi, at man tjener penge? Er det, at man sætter noget til salg, som folk er villige til at betale for? Det kan det ikke være! Folk betaler for alle mulige værdiløse ting; folk begår fejltagelser, når de bruger penge. Ideen om, at penge er et mål for værdi, er simpelt hen usand. Den måde, som LaRouche ser dette på, er i stedet med ideen om en økonomisk platform. At, når vi går til et højere niveau af energi, for eksempel, en højere kilde til energi, så har vi ikke alene mere af en energiresurse, men den lader os også gøre nye ting. På denne grafiske fremstilling [Fig. 1] ser man overgangen fra træ til kul, som fandt sted hen over en 50-årig periode fra 1850 til 1900. Kul er mere praktisk end træ, for man kan gøre en masse fine ting med træ, som man ikke kan gøre med kul; såsom at lave møbler eller bygge et hus. Man bygger ikke et hus med kul. Men kul lader én gøre nye ting. Olie og naturgas er mere energitætte; de lader én gøre nye ting – forbrændingsmotoren, elektricitet, flyvning. Man vil ikke have en flyvemaskine, der flyver på kul; og slet ikke på træ. Så kommer det potentiale, man kunne have for nutiden – fission, fusion; højere energiniveauer, der er tusinder, ja hundrede tusinder af gange mere kraftfulde end den kraft, der er tilgængelig i kemiske substanser.

Her ser man et eksempel fra før den transkontinentale jernbane [Fig. 2], hvor man ser, hvordan rejsetiden fra New York var forskellig fra 1830 til 1857. Hvordan vejbyggeri, men faktisk for det meste udvidelsen af jernbanen, gjorde det muligt at integrere denne del af nationen på en langt tættere måde. Tænk på denne storslåede, nye idé, du har fået; en ny måde at gøre tingene bedre på. Kan man tjene flere penge, hvis man kan udskibe ens varer længere og hurtigere og lettere? Selvfølgelig. Men tænk over det, det betyder, at en god idé, en bedre måde at gøre tingene på, kan spredes lettere. Folk kan lettere bevæge sig rundt. Vi er ved at blive en ny slags nation.

Når vi tænker på den form for platform, som vi skaber, så må vi først og fremmest tænke på, hvad vores energikilde er. Hvad er vores evne til at forandre naturen, så den passer til vore behov og vore forhåbninger for fremtiden? Og det er hævet over enhver tvivl, at de største fordele, den største chance for at opnå dette, ligger i fusionskraft. Mængden af potentiel energi i fusion er bogstavelig talt over en million gange over det, man får fra kemisk energi. Sidstnævnte vil ikke forbedres gennem større effektivitet, med bedre gasturbiner eller sådan noget; det er simpelt hen forskellen mellem de elektronbindinger, der holder et molekyle sammen, versus det, der foregår i en atomkerne, som holder den sammen. Energimængden i en atomkerne er simpelt hen over en million gange større end de elektriske bindinger, der holder et molekyle sammen.

Som Mike nævnte, så bliver deuterium i havvand til en resurse; bliver til et brændsel for fusion. Bliver til et vidt udbredt tilgængeligt fusionsbrændsel, i modsætning til den form for geopolitik, vi ser i dag, mht. adgang til energiresurser. At energi til at blive til en virkelig art, der rejser i rummet, kun vil fremkomme med fusionskraft. Hvis det tager flere måneder at komme til Mars, er det ikke rigtigt under ens kontrol. Hvis det er umuligt at afbøje en asteroide, der vil

tilintetgøre alt liv på Jorden, fordi man ikke kan nå den i tide; tænk på den grundlæggende set uendelige værdi, det har at have udviklet fusion.

Det, vi dækker i denne brochure, er i sin kerne en idé om, hvad det vil sige at være menneske. Vi afslutter med en forståelse af, hvad denne menneskelige identitet er; hvad kreativitet er; og hvordan den bliver angrebet. De britiske angreb, som Mike netop har fortalt om, og som eksplicit ses inden for områderne af politik eller i Opiumkrigen, i felterne som militæret eller økonomi. Det eksisterer også i kulturens verden, i videnskabens verden, i de kulturelle forandringer, vi har set i løbet af de seneste 100 år eller så; med omdefineringen af videnskab, der begyndte omkring år 1900, hvor Bertrand Russell – i en æra, hvor Planck og Einstein var i færd med at revolutionere verden – forsøgte at dræbe videnskaben og forvandle den til matematik. Denne britiske intrige var utroligt succesrig; som det i dag bevidnes af den totale beundring for ideen om kunstig intelligens, for eksempel. Folk forstår ikke naturlig intelligens; hvad det vil sige at være et skabende menneske.

Dette aspekt er noget, som universet responderer på. Vore opdagelser er aldrig fuldt ud korrekte; vi ved aldrig alting fuldt ud. Men de opdagelser, vi kan komme frem til, har stadig en voksende magt over naturen; på trods af, at de aldrig helt er ligesom, aldrig helt indfanger essensen af, hvordan universet fungerer. Det faktum, at denne aftagende ufuldkommenhed korresponderer til en voksende magt, uden nogensinde helt at få alting rigtigt, mener jeg taler stærkt for det faktum, at det er en skabende *proces* i sig selv, som er en fællesnævner mellem vort intellekt og universet som helhed. Hvis vi kan få adgang til dette, er de økonomiske potentialer uendelige. Vi kan udvikle fusion som en energikilde; vi kan revolutionere vores forhold til råmaterialer. Vi kan gøre en ende på truslen om tørke ved at udvikle kontrol over vandcyklussen; på samme måde, som vi ikke

blot håber på, at der vil vokse noget mad i vores køkken, som vi kan spise. Vi sår og planter mad, vi har landbrug, vi transporterer det. Vi kan udvikle et lignende forhold til vand, hvor vand er noget, vi transporterer, hvis det er nødvendigt; at vi kan ændre vejret, hvis vi kan styre det; at vi tager direkte fra havene, når det behøves. Vi kan virkelig transformere os selv som art; og vores nuværende potentiale er virkelig enormt. Med åbningen for samarbejde med Rusland, som vi ser fra Trump-administrationen, med møder mellem militære topfolk i USA og Rusland. Med den forestående konference om Bælt & Vej-initiativet i Beijing i maj, som vil være en virkelig chance for USA til at ophøre med at spille en fjendtlig rolle over for dette Nye Paradigme, som under Obama og Bush; og i stedet gå med i det og give en særlig form for lederskab, som faktisk kun kan komme fra USA. En unik form for potentiale, som vi kan tilbyde verden, som i rummet, som i fusion, og som i andre ting.

Har du noget at tilføje?

Billington: To korte bemærkninger. Med hensyn til national bankpraksis, slog det mig, da du talte om det, at vi har hørt fra folk i USA's regering, der har været involveret i at forsøge at få kinesiske investeringer til USA, at de altid løber ind i det anti-kinesiske, anti-russiske, neokonservative hysteri i Kongressen, så snart, det drejer sig om et større projekt. De siger, »Åh, nej, vi kan ikke lade kineserne få dit og dat«. Men de sagde til os, at kineserne selv ville være absolut lykkelige for at tage deres enorme reserver i amerikansk statsgæld, der nu intet indtjener med de nulrentesatser, der anvendes; og, da de ikke så godt, projekt for projekt, kan sætte dem i noget i USA, da at sætte dem ind i en nationalbank – en infrastrukturbank – hvor de sandsynligvis ville få et højere afkast. Men, hvad der er vigtigere, så ville disse penge komme ud at arbejde; de ville komme ud at arbejde for at opbygge en nation. Ikke deres nation i dette tilfælde – vores; hvilket, som

civilingeniørfolkene sagde, vi har desperat brug for. Så kapitalen, ud over at generere national kapital, så er der institutioner i verden, der ville være mere end villige til at sætte kapital ind i en sådan bank; som bliver forvandlet til faktisk rigdom. Pengene udgør ikke værdien; værdien ligger i infrastrukturen, i transformationen af naturen, der finder sted som følge af en kreditpolitik, der kommer fra en nationalbank.

Og ellers vil jeg blot gentage, at dette er et tidspunkt i historien, hvor vi, faktisk for første gang, har chancen for at tilintetgøre ideen om imperium. Helga Zepp-LaRouche siger ofte, at folk vil sige, »Det er en ønskedrøm; den menneskelige natur er trods alt ond. Der vil altid være onde mennesker«. Jo, selvfølgelig; men pointen er, at vi står på randen af, at menneskeheden som helhed kommer ud af barndommen – bliver voksen. I stedet for søskende, der skændes med hinanden og kaster spaghetti efter hinanden, så har man en verden, der anerkender den andens fordel – som det blev sagt ved den Westfalske Fred – og ideen om, at vi kan lære at mestre de store kulturer på Jorden; det være sig den konfucianske kultur, Gupta-kulturen eller Abbaside-kalifatet i Bagdad. At vi forstår, at Jordens store kulturer alle har perioder med storhed og perioder med mørke tider. Men ved at række ud for at finde disse store øjeblikke i alle kulturer, har vi potentialet til at skabe en verden, hvor ideen om den darwinistiske bedst egnedes overlevelse kan blive smidt på historiens skrotbunke; og vi begynder rent faktisk at have muligheden for, at alle mennesker kan opleve deres virkelige menneskelighed – deres skabende evner til at gøre noget, der vil få varig værdi for menneskehedens fremtid.

Der står vi. Vi har denne mulighed i vore hænder. Folk må lære at bryde gennem pessimisme, kynisme, frygt, og erkende det enorme potentiale, som vi har lige foran os, i vore hænder på dette tidspunkt i historien; og leve op til dette ansvar, og til denne enorme chance.

Ross: Storartet! Vi viser websiden endnu engang på skærmen, så I kan finde vores rapport om Amerikas rolle i den Nye Silkevej. Hvis I lytter, så er det lpac.co/us-joins-nsr for den Nye Silkevej. Nyd rapporten! Jeg håber, den er til hjælp i jeres organisering.

Hvad der står på spil med Obama/briterne kupforsøg mod Trump

Leder fra LaRouchePAC, 8. marts, 2017 – I et ekstraordinært velkomment syn siden tirsdag er amerikanske og russiske militærstyrker mødtes og har patruljeret næsten side om side – tydeligvis koordineret – uden for byen Manbij i Syrien, hvor de har sikret roen omkring denne by, mens russiske styrker leverer nødhjælp til byen. Denne begivenhed følger efter samtidig russisk og amerikansk bombing af ISIS uden for Palmyra, mens syriske styrker drev ISIS ud af samme by; samt et trevejsmøde mandag mellem amerikanske, russiske og tyrkiske stabschefer og deres stabe, om krigen i Syrien.

Amerikansk-russisk samarbejde imod international terrorisme finder sted i virkeligheden i Syrien; en begyndelse.

Det er ironisk, at den mest prominente mediedækning af udviklingen i Manbij – med fotos og et billede fra 1945 af amerikanske og russiske tropper, der hilser hinanden ved Elben ved besejringen af Hitler – kom i Londonavisen *The Times*. Det er dette samarbejde, ikke alene mod terrorisme, der har gjort det britiske sikkerheds- og efterretningsestablishment, og de

politiske kredse omkring Obama, rasende. Det har fået dem til at forsøge at tvinge præsident Trump ud af embedet »ved tilbagetrækning eller rigsretssag«, som en ven til Barack Obama sagde til Londonavisen *Daily Mail*. Det har endda ført til, at nogle britiske, tyske og franske »ledende medier« offentligt har diskuteret et mord på Trump. Og det har fået nogle Demokratiske ledere – dem, der nægtede at tillade snak om rigsretssag, da Cheney og Bush havde kastet sig ud i en katastrofal Irakkrig ved at lyve for Kongressen og FN – til at arbejde på at anlægge en rigsretssag mod præsident Trump, for at have *modsat sig* krigskonfrontation med Rusland.

Det, der står på spil, er et langt større løfte end samarbejde imod terrorisme. Kinas udenrigsminister Wang Yi udtalte atter den 7. marts, at hans lands mål er samarbejdet mellem USA, Rusland og Kina om, ud over at stabilisere verden, at skabe en global, økonomisk, teknologisk og videnskabelig udvikling. De moderne infrastrukturprojekter, som Kina har initieret i 60 lande langs den »Nye Silkevej«, tilbyder en »platform for de mest lysende udsigter i verden«, sagde Wang, hvis de største magter går sammen om dem. »Bælt & Vej-initiativet tilhører verden.«

Det er her, at det »store program for opbygning af infrastruktur«, som præsident Trump taler om, finder sin drivkraft. Det er udsigten til dette nye paradigme, som Obama/briternes kup mod Trump har til hensigt at stoppe.

Det er britisk efterretningstjeneste, der har udført hemmelig research og anklager om »Trumps aftalte spil med Rusland« i løbet af det seneste år, og som har ført til de seneste to måneders åbne McCarthyisme og Obama-krig mod Trump.

Men det amerikanske folk stemte for en ny retning, og frem for alt for en genopretning af en produktiv økonomi, bedre levestandard og produktiv beskæftigelse. Deres respons til *EIR's* og *LaRouchePAC's* mobilisering for dette nye paradigme – selv i alle offentlige medborgermøder og møder, der er

arrangeret omkring tilsyneladende partiske linjer – viser, hvordan Obama og hans britiske bagmænd skal besejres.

Foto: Præsident Trump, 6. marts, 2017. [facebook/DonaldTrump]

De transatlantiske nationer konfronteres med finanssammenbrud og borgerkrig – Trump må gå ind for Glass- Steagall og tilslutning til den Nye Silkevej

Leder fra LaRouchePAC, 5. marts, 2017 – Alt imens hysteriet med den »farvede revolutions« angreb på Donald Trump fortsætter i hele Europa og i USA, så er sandheden bag denne »nye McCarthyisme« også ved at komme frem.

Udtalelser om et muligt mord på Trump er fremkommet i flere europæiske pressemedier og i blogosfæren. Obamas justitsminister Loretta Lynch, der nægtede at fængsle bankiererne for deres forbrydelser med hvidvask af narkopenge og med at ødelægge den amerikanske økonomi, har nu offentligt opfordret til voldelige demonstrationer og bemærker, at, i tidligere tider, »blødte folk og ja, nogle af dem døde. Dette er hårdt. Alt, hvad der er godt, er hårdt. Vi har gjort dette

før. Vi kan gøre det igen.« At sammenligne det Obama/Soros-anførte kupforsøg med borgerrettighedsbevægelsen er både en løgn og en afskyelighed. Den eneste, legitime sammenligning er med det voldelige kup i Ukraine i 2014, anført af nynazister, som *EIR* har dokumenteret, blev kørt af netop de selvsamme agenter (Se *EIR*'s rapport, »Obama-Soros 'farvede revolutioner'; Nazi-kup i Ukraine, 2014; USA, 2017?«)

Det er ikke det indbildte angreb på »vore vestlige værdier«, der er drivkraften bag dette kupforsøg, men snarere det desperate Britiske Imperium og dets aktiver i USA, der er rædselsslagne over, at imperieopdelingen af verden, der er afgørende for at opretholde deres bankerotte, vestlige finanssystem gennem krige og nedskæringspolitik, trues af Trumps bestræbelser på at bringe USA ind i et samarbejde med Rusland og Kina. Et sådant samarbejde, der vil forene verden gennem et nyt paradigme, baseret på fred og udvikling, vil ikke have plads til de spekulative finansinstitutioner, hvis fremgang beror på hasardspil, narkopenge og krige. Trump gør forberedelser til at mødes med både Putin og Xi Jinping i de kommende måneder. Samarbejde omkring bekæmpelse af terrorisme og USA's tilslutning til den Nye Silkevejsproces ville betyde enden på Imperiet – måske for altid.

Men Trump har endnu ikke opfyldt sit kampagneløfte om at genindføre Glass-Steagall for at afslutte det tyranni, der begås af Wall Streets »for store til at lade gå ned«-banker, der har suget kreditten ud af hele det transatlantiske finanssystem for at nære deres derivatboble. Denne boble er nu en halv gang større end den, der eksploderede i 2008 som følge af den sindssyge genforsikring af subprime-ejendoms lån og andre værdiløse, spekulative værdipapirer. Hvis præsidenten skal lykkes med at genopbygge den amerikanske økonomi og gøre en ende på den værste narkokrise i nationens historie, må han omgående genindføre de finansielle principper, i Hamiltons tradition, som har været drivkraften bag alle amerikanske perioder med fremskridt.

✘ Franklin Roosevelts Glass/Steagall-angreb på Wall Street er modellen – den eneste model – der kan forhindre den langt værre, finansielle nedsmeltning, der nu truer det europæiske og amerikanske banksystem. Kun ved hjælp af dette indledende, første skridt vil en genindførelse af solide og fornuftige principper for bankpraksis – som dirigerer statslig kredit til industri, landbrug, infrastruktur og en genindførelse af videnskabeligt fremskridt – atter være i stand til at gøre Amerika stort igen. Det er den effekt, som **LaRouches Fire Love** har.

Muligheden for en sådan revolutionær transformation af nationen og verden har aldrig været større end den er i dag. Kampagnen, der har til hensigt at bringe Trumps præsidentskab til fald, har ikke held til at overbevise det amerikanske folk. Efter at Trump anklagede Obama, og Obamas »oversiddere« i efterretningssamfundet, for at køre løgnkampagnen, der anklager Trump for ulovlige bånd til Rusland, måtte *New York Times* indrømme præcis dette. I en artikel fra 2. marts forklarede *NYT* Obama-administrationens anbringelse af hemmelige (og falske), udokumenterede efterretninger i officielle dokumenter, hvor de sænkede hemmelighedsgraden med det formål at maksimere disses cirkulering og forberedte efterforskninger for kriminelle handlinger, baseret på disse løgne.

Nu har Trump anklaget Obama for at aflytte hans kontorer i Trump Tower under kampagnen og tilføjet, at »dette er Nixon/Watergate« og »dette er McCarthyisme«. Han har krævet, at Kongressen udfører en tilbundsgående efterforskning. Obamas chef for den nationale efterretningstjeneste, James Clapper – bedst kendt for sin løgn over for Kongressen i 2013, hvor han benægtede, at efterretningssamfundet overvågede millioner af amerikanere (afsløret som løgn af Snowden-afsløringerne) – optrådte i dag på NBC's »Mød Pressen« for at benægte, at der fandt en sådan aflytning af Trump Tower sted (selv om han denne gang var lidt mere forsigtig og sagde, »så vidt jeg

ved«). Vi får se.

Aktivistteams fra LaRouchePAC deltog i pro-Trump møder i hele landet søndag, hvor de både oplevede en høj grad af anerkendelse af LaRouches år med at afsløre Obamas forbrydelser og også en åbenhed over for bestræbelserne på at få Demokrater og Republikanere til at kræve, at Trump går frem med sit løfte om at genindføre Glass-Steagall. Men aktivisterne bemærkede, at befolkningen, ligesom Kongressen, er selvisk optaget af partiske angreb uden meget hensyn til, eller blot begreb om, afgørende politiske spørgsmål. Indgriben med LaRouches Fire Love har aldrig været mere presserende. Med det transatlantiske banksystem, der er rede til at sprænges, og de hektiske bestræbelser på at fremprovokere en borgerkrig eller et kup i USA, har vi ikke tid til mangel på klarhed.

Som Helga Zepp-LaRouche i dag sagde til medarbejdere: »Dette er vores livs største kamp. Folk bør ikke opføre sig dumt.«

Foto: New Yorks Børs.

Førende avis i Qatar publicerer kronik om Lyndon LaRouches strategiske fremtidsudsigte

28. feb., 2017 – Følgende er en oversættelse fra arabisk (til engelsk, -red.) af en syndikeret kronik, der blev publiceret i dag (28. feb., 2017) i den førende Qatar-avis, *Al-Sharq*.

Artiklen er gengivet i flere andre arabiske aviser og

websites. Forfatteren er dr. Ahmed Kedidi, tidligere tunesisk diplomat og gæsteforelæser i mange arabiske institutioner for strategiske studier. Han er mangeårig ven af Helga og Lyndon LaRouche og var en hyppig deltager ved Schiller Instituttets konferencer i 1980'erne og '90'erne. Han har også underskrevet mange appeller præsenteret af Schiller Instituttet. Dr. Kedidi residerer i øjeblikket i Qatar.

Den amerikanske politiker Lyndon LaRouches drøm bliver til virkelighed en tredjedel århundrede senere

Af Dr. Ahmed Kedidi.

Den vigtigste, internationale, strategiske begivenhed, der fandt sted i sidste uge, er, efter min mening, den russiske udenrigsminister Lavrovs krav om at skabe en ny verdensorden, til erstatning af det gamle system, kendt som det transatlantiske system, hvor han understreger, at sidstnævnte system har nået sin udløbsdato. Det er et system, der har været baseret på Vestens magt over verdens levebrød. Dette krav fremkom under den internationale sikkerhedskonference, der blev afholdt i München, Tyskland, 17.-19. februar, foran USA's vicepræsident og den tyske kansler. Sammenfaldende hermed stod Kinas præsident i Beijing-konferencen for internationalt samarbejde, hvor han udtrykte det samme ønske og foreslog at erstatte det smuldrende, transatlantiske system med projektet for Den Nye Silkevej, der hviler på økonomisk udvikling, samarbejde og fred mellem alle verdens nationer.

Jeg blev dernæst overbevist om, at præsident Trumps beskrivelse af NATO-systemet som værende forældet falder inden for det samme stærke og fælles paradigme hen imod en forandring af reglerne og målene for verdensordenen, og hen imod at erstatte det med en alternativ orden. Men, hvad de fleste iagttagere har overset, er den kendsgerning, at dette er det alternativ, der blev foreslået verdens ledere af Lyndon LaRouche, den amerikanske tænker, politiker og økonom, der var rådgiver til præsident Reagan og den sande fader til

'Stjernekrigen' [Det Strategiske Forsvarsinitiativ, -red.]. Han er den utrættelige kæmper, der, på trods af, at han har passeret de 90, bliver ved med at afsløre det transatlantiske systems ugerninger, der er helliget plyndring og krig.

Hr. Lyndon LaRouche var den eneste, der advarede verden om det internationale finansielle og monetære systems sammenbrud. Han var også den eneste, der foreskrev kuren for mere end en tredjedel af et århundrede siden, gennem en unik vision og en evne til at forudse fremtiden og undgå kommende kriser. Han er nu referencepunkt for amerikanske og internationale eksperter og politikere, der gør det muligt for dem at træffe radikale beslutninger for at etablere en ny, international, økonomisk og strategisk orden til erstatning af Bretton Woods-systemet og NATO, et alternativt system baseret på retfærdighed, sikkerhed og samarbejde mellem USA, Kina, Rusland og Indien, og på opbygning af netværk af veje, broer og kommunikationer mellem nationerne. Et system, baseret på opbygning af relationer mellem nationer på grundlag af kulturelle bånd, og som bringer til en snarlig afslutning, manipulation og udplyndring af andre nationer, samt en eventuel løsning af de store kriser ved at ty til international lov. En af de første af sådanne store kriser, der skal løses, er den aktuelle krise i Mellemøsten, gennem at afslutte støtten til den israelske politiks hensynsløse vanvid, for, iflg. hans [LaRouches] analyse, er det blevet en trussel mod international sikkerhed og fred og er blevet et fokuspunkt for vold, mord og etnisk udrensning.

Hr. Lyndon LaRouche er ligeledes fortaler for alle nationers suveræne rettigheder over deres resurser og rigdom, og en svoren fjende af åger, illusorisk handel og udskiftning af fysisk virkelighed med virtuelle aksiomer. Han er en stærk modstandskæmper imod finansspekulanter og deres manipulationer, fordi han altid har advokeret et internationalt system, baseret på fysisk produktion af rigdom, beskæftigelse, retfærdighed og økonomisk velfærd, teknologisk

fremskridt og kommerciel foretagsomhed, og han har været modstander af de transkontinentale bankers og selskabers tyranni og imperialisme. Disse synspunkter har hr. LaRouche udtrykt i mere end 30 år, gennem hans månedlige magasin [sic], *Executive Intelligence Review*, og som udgives på tre sprog, (Neue Solidarität, Nouvelle Solidarité), og i hans nyhedsbreve, der angriber de herskende eliter, *Strategic Alert Service*, og gennem de amerikanske og europæiske partier, der udbreder hans ideer og opfordrer til, at man lytter til ham. Disse standpunkter er præcis dem, som lederne af Rusland, USA og Kina aspirerer til at ændre deres politikker til at være på linje med, dvs., en ændring, der betyder et rent brud med de neokonservatives politik i Washington og de europæiske, ekstreme højrepartiers ambitioner.

Jeg har kendt hr. LaRouche personligt i mere end 35 år. Jeg har ofte besøgt ham i hans hjem i udkanten af Washington og i hans hus i Tyskland, nær Wiesbaden, og jeg mødte ham utallige gange i europæiske hovedstæder på internationale, økonomiske og politiske konferencer. Han gik sammen med mig i flere internationale komiteer, som komiteen for at befri den palæstinensiske leder, Marwan al-Barghouti, og jeg gik sammen med ham og hans hustru, Helga LaRouche, i den internationale indsats for at forbyde voldelige computerspil, der sår frøene til vold og ønsket om at dræbe i vore børn. Jeg mener stadig, at han er en af de amerikanske personligheder, der har den mest fremsynede og fair vision, og for hvem spørgsmålene om verdens undertrykte folk står ham nær. Han er derfor den person, der er mest kompetent til at bringe tilbage til den amerikanske nation dens respekt og værdighed, som den har mistet i løbet af det seneste årti. Jeg opgiver aldrig muligheden for at ændre USA's udenrigspolitik over for den arabiske verdens spørgsmål, fordi dette er en meget sandsynlig mulighed, uanset, hvad præsident Trumps improviserede holdninger måtte være, når blot vi arabere indser, hvad målene og midlerne til at nå frem til denne ændring er. Det er ikke nok at have ret. Det er lige så vigtigt at vide, hvordan man

gennemfører denne ret i sfæren for internationale relationer, hvor vore fjender gennemfører deres uretfærdighed.

Foto: Dr. Ahmed Kedidi.

Narcissistiske »Demokraters« virkelighedstab antager kliniske former. Af Helga Zepp-LaRouche

Og hvor var disse medier og deres ensrettede politikere, da regeringerne Bush og Obama, bakket op af hele det »vestlige værdifællesskab«, i årevis bombarderede staterne i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien og bevæbnede terroristgrupper, og som har kostet over én million mennesker livet og bragt usigelige lidelser over mange millioner familier, og uden hvilken fremfærd den nuværende form for flygtningekrise overhovedet ikke ville have eksisteret?

25. februar, 2017 – Det kollektive hysteri, som har grebet det neoliberale, transatlantiske establishment med hensyn til de dybtgående, strategiske forandringer, som bl.a. manifesterer sig i Trumps præsidentskab og den Nye Silkevejsdynamik, fremviser en ny form for et massepsykologisk fænomen. I en symbiotisk sammensmeltning af gruppetankegang og gruppenarcissisme, fortaber fortællerne for det åh, så demokratiske »vestlige værdifællesskab« sig i verbale udfald af laveste karakter mod anderledestænkende, uden at det i mindste måde falder dem ind, hvor diktatorisk, de opfører sig.

Den utvivlsomt mest dramatiske demonstration af dette kliniske

virkelighedstab er den patologiske ophidselse, med hvilken enhver udtalelse fra præsident Trump bliver kommenteret. Et af de seneste eksempler er Trumps tale for Conservative Political Action Conference (CPAC) i National Harbor i delstaten Maryland. Han påpegede det åbenlyse, nemlig, at USA i løbet af de seneste 15 år har givet seks billioner dollar eller mere ud til krige i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, hvilket har resulteret i, at dette område i dag befinder sig i en dramatisk værre tilstand. Hvis de hidtidige præsidenter i stedet for havde tilbragt denne periode ved stranden, ville alle i dag have været væsentligt bedre stedt, og med pengene kunne man have genopbygget sit eget land tre gange. Men medierne fandt altså ikke, at disse betragtninger var værdige til kommentarer og hyperventilerede i stedet for over, at nogle af dem, der tidligere var gået frem med særligt ondsksfulde nyhedsrapporteringer imod Trump, ikke var blevet inviteret til at deltage i Det Hvide Hus' medie-pool.

Og hvor var disse medier og deres ensrettede politikere, da regeringerne Bush og Obama, bakket op af hele det »vestlige værdifællesskab«, i årevis bombarderede staterne i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien og bevæbnede terroristgrupper, og som har kostet over én million mennesker livet og bragt usigelige lidelser over mange millioner familier, og uden hvilken fremfærd den nuværende form for flygtningekrise overhovedet ikke ville have eksisteret?

I stedet for blot at modsætte sig Trumps krav om, at Europa må bruge flere penge til den militære oprustning, af den simple grund, at der ikke eksisterer noget trusselsscenario, fordi Warszawapagten ikke længere findes, og fordi, Rusland ikke har nogen erobningsplaner – hverken over for de baltiske stater eller over for Polen eller nogen som helst andre – alt imens NATO og EU derimod har udvidet sig til Ruslands grænser, så reagerer disse medier ikke mindre hysterisk med krav om Tysklands og EU's atomoprustning. »Har EU brug for bomben?«, skrev for nylig medarbejdere på den åh, så liberale avis *Die*

Zeit, Peter Dausend og Michael Thumann, og afslørede således, hvor de egentlige krigsmagere sidder – nemlig i dettes blads redaktionslokaler.

Det neoliberale, neokonservative establishment er ganske enkelt ude af stand til at analysere og på afgørende vis rette sit mislykkede paradigme.

Endnu et eksempel på denne holdnings absurditet er EU's seneste fremfærd over for højhastighedsjernbanen, finansieret af Kina, mellem Beograd og Budapest. Denne 350 km lange strækning, som første gang blev foreslået i 2013 af præsident Xi Jinping, og som vil forkorte rejsetiden mellem disse to hovedstæder fra otte til tre timer, er selvsagt en stor fordel for de berørte lande, Serbien og Ungarn, men også for hele Balkan. Men nu har EU indledt en undersøgelse af, om projektet er finansielt bæredygtigt (!), og om det overholder EU's retningslinjer. Og så er Serbien ikke engang medlem af EU!

Befolkningerne i alle Balkanstaterne er sig smerteligt bevidst, at EU ikke har virkeliggjort én eneste af de transportkorridorer, som oprindeligt blev besluttet på EU's transportministerkonference i 1994 på Kreta, men som derefter alle faldt som ofre for EU-kommissionens og ECB's 'nøjsomhedspolitik', nedskæringer. Det bør således ikke undre nogen, at de central- og østeuropæiske stater, såvel som Balkanlandene, ser deres fremtid i forlængelsen af den Nye Silkevej, Kinas »Bælt & Vej-initiativ«, som tilbyder dem et perspektiv for at deltage i det mest dynamiske og største infrastrukturprojekt, verden nogen sinde har set. Men, i stedet for at acceptere Kinas mange tilbud om samarbejde og virkeliggøre de enorme, økonomiske muligheder, der ligger i alle de eurasiske staters samarbejde, i et win-win-samarbejde, så forsøger det neoliberale EU-bureaukrati ud fra en svaghedsposition at udøve en magt, som det for længst, i betragtning af EU's sørgelige tilstand, har mistet.

Herom skriver *Global Times*: »EU gennemgår tydeligvis svære

tider og forsøger tydeligvis at bevise sin autoritet, idet den forordner undersøgelser og omvurderinger, men EU befinder sig i en blindgyde. Det er uklart, hvilke interesser, EU-undersøgelsen skal tjene.«

Kina må forsøge at overbevise EU om fordelene ved samarbejde.

Knap så forestillingsforladt er det Londonbaserede, næststørste rådgivningsfirma i verden, PricewaterhouseCoopers (PwC), som operer i 152 stater med 756 kontorer og 223.000 ansatte. De har netop udgivet en omfattende undersøgelse med titlen, *PwC B&R Watch: China and Belt and Road Infrastructure; 2016 Review and Outlook*, hvor det ved hjælp af mange grafiske fremstillinger og illustrationer fremstilles, hvilket enormt potentiale Kinas Silkevejsinitiativ har. Dette initiativ vedrører allerede tre kontinenter og 66 stater og strækker sig fra Litauen til Indonesien, som alle nyder godt af en eksplosiv vækst, og bringer enorme fordele for transport, udvinding af energi, kommunikation, sundhedssektor og endnu flere områder.

EU's besynderlige holdning er for længe blevet genstand for diskussion i Asien. Allerede for et år siden spurgte S. Rajaratnam School of International Studies i en artikel, om EU allerede var kommet for sent til det Nye Silkevejstog? De europæiske medier fokuserede udelukkende på kinesiske opkøb og forsømte fuldstændigt at belyse det enorme potentiale, der for alle parter resulterer af et samarbejde med Kina. Følgelig er Europas borgere ekstremt dårligt informeret.

Selv om karnevalsrådet »Mainz når byen synger og ler« på ingen måde er så vigtigt, som det måske kan synes for dette eller hint opblæste hoved, så er dette års version imidlertid på eksemplarisk vis velegnet til iagttagelse af den ondsindede karakter af etablissementets gruppenarcissisme, der i det mindste selektivt var samlet i publikum. Nogle af indlæggene, som f.eks. indlæggende fra Hanz-Peter Betz og Lars Reichow, havde så godt som intet mere med humor at gøre og var kun

giftige fornærmelser på allerlaveste plan af Trump, som publikum – hvis man skal tro kameraføringen – reagerede samstemmende på.

Disse indlæg afslører ikke blot en dårlig smag, men reflekterer også en aggression, der gør det tydeligt, hvor skrøbelig den politiske situation er, og hvor tynd det »vestlige værdifællesskabs« facade allerede er blevet. Bag denne facade findes netop dette krav om at være enegældende, som er forbundet med den unipolære verdensorden, og som ikke var krigene i Mellemøsten og Sydvestasien, bygget på løgne, én eneste demonstration værdigt. Netop af denne grund råber de neoliberale, neokonservative efter den »pæne« Obama. Og det er ikke så meget Trump, der har vanskeligt ved at finde Tyskland på verdenskortet, som en af disse såkaldte komikere mente, som det er dem selv, når det drejer sig om at vide, hvor Yemen findes på kortet.

I de kommende måneder vil verden fortsat forandre sig lige så dramatisk, som vi har set det i det forgangne år. Hvis vi er heldige, vil det komme sådan, som det allerede var sidste gang, da et system gik til ende: Der vil være mange vendekåber, og nogle vil forblive betonhoveder. Forskellen er den, at der denne gang er et stort antal stater, der allerede er i færd med at etablere en helt ny form for samarbejde mellem staterne. De europæiske nationer har valget mellem enten at samarbejde om menneskehedens fremtidige skæbnefællesskab, eller også snart at komme til at høre til »de ynkværdige«.

Foto: Oprustning af den Europæiske Union og NATO? »Har EU brug for bomben?«, skrev for nylig den åh, så liberale, tyske avis Die Zeit. I modsætning hertil rapporterer PricewaterhouseCoopers (PwC), hvilket enormt potentiale, Kinas Silkevejsinitiativ har.